Ἔτος Β. Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Σεπτεμβρίου 1891 Ἀριθ. 19

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΟΔΟΣ ΚΥΝΟΣΑΡΓΟΥΣ ΑΡΙΘ. 36
ΚΑΙ ΟΔΟΣ ΝΙΚΗΣ ΑΡΙΘ. 2
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΤΙΜΑΤΑΙ
15 ΛΕΠΤΑ 15

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

Η ΦΥΣΙΣ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ
ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Ἐν Ἑλλάδι, ἐτησία Δρ. 8
» » ἑξάμηνος » 5
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ἐτησία Φρ. 12
» » ἑξάμηνος » 7

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ἄμυνα τῆς Πλεύνας. Κατὰ τὰς ἐξ ἰδιωτικῶν καὶ ἐπισήμων ἐγγράφων συλλεγείσας τηλεώτεις ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ὀσμὰν Πασσᾶ, ὑπὸ Λ. Π.—**Ἡ φιλοσοφία τοῦ κόσμου**, ὑπὸ Γ. Χ. Β.—**Ἑλληνὶς Νεολαία** (Μελέτη), συνέχεια καὶ τέλος, ὑπὸ Η.—**Αἱ εἰκόνες τῶν νέων δημάρχων.** **Ὁ Μεσημβρινὸς ἀστὴρ ἢ ἡ Γῆ τῶν ἀδαμάντων** (Μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν), μετάφρασις Δ. Ι. Κ.—**Παλαιὸν Φάληρον.** — **Τροχιοδρομικὸν ταξείδιον** ὑπὸ Δίς. —**Δ. Κοντογούρης**, δήμαρχος. — **Αἰνίγματα.** — **Ἀνταποκρίσεις.**

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν Κυρίων συνδρομητῶν μας ἔκ τε τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ δὲν ἀπέστειλαν ἔτι τὴν συνδρομὴν τοῦ δευτέρου ἔτους, νὰ ἐμβάσωσιν ἡμῖν ταύτην, ὅπως ἀποστείλωμεν αὐτοῖς τὰς σχετικὰς ἀποδείξεις.

Ἡ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

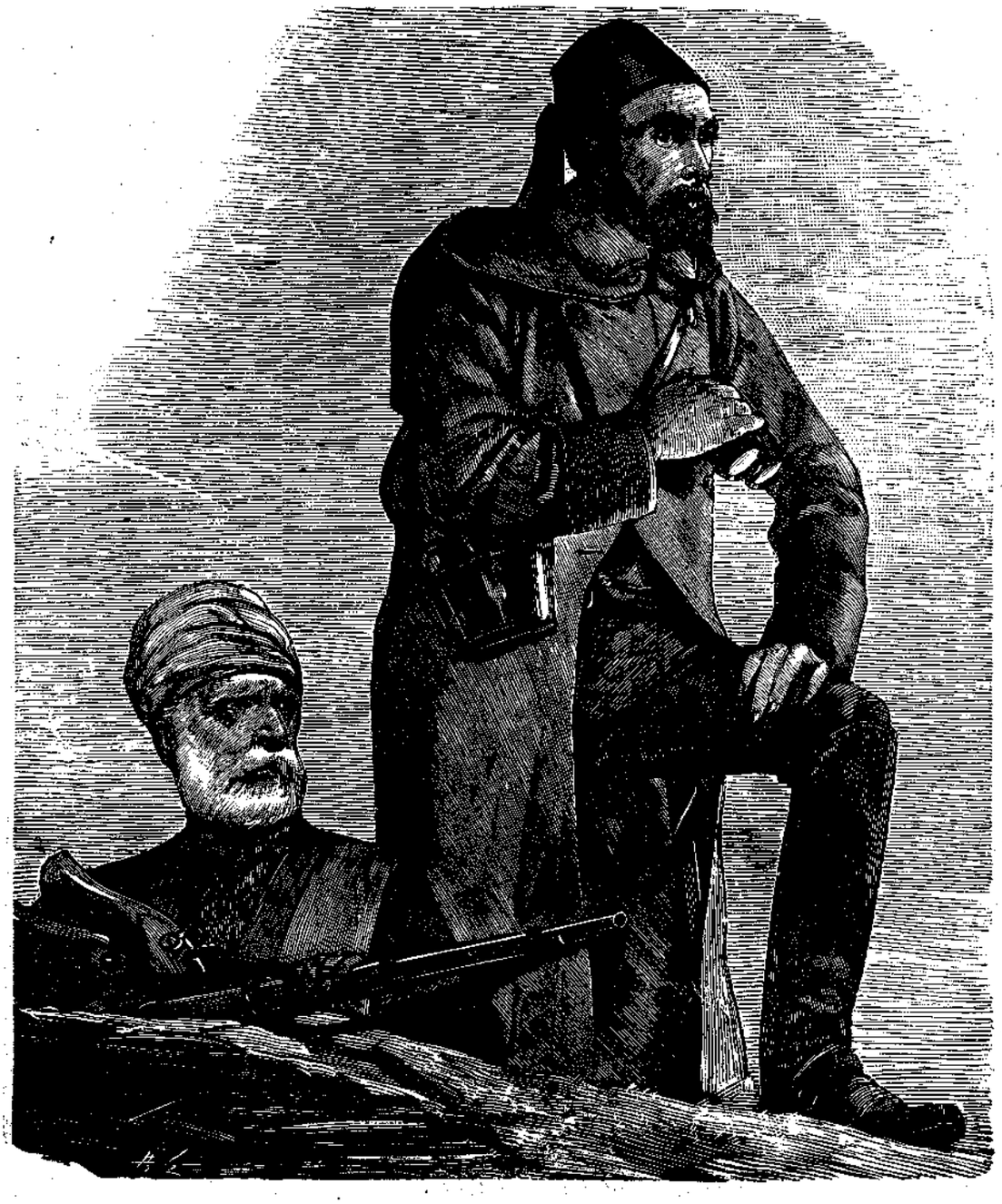

Ο ΓΑΖΗ ΟΣΜΑΝ ΠΑΣΣΑΣ

Η ΑΜΥΝΑ ΤΗΣ ΠΛΕΥΝΑΣ

ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΕΞ ΙΔΙΩΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΕΠΙΣΗΜΩΝ ΕΓΓΡΑΦΩΝ ΣΥΛΛΕΓΕΙΣΑΣ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΥΠΟ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ ΤΟΥ ΟΣΜΑΝ ΠΑΣΣΑ

Ἐγράφη ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Μουζαφὲρ Πασσᾶ ὑπασπιστοῦ τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου καὶ τοῦ ἀντιστυνταγματάρχου Ταλαὰτ Βέη, ὑπασπιστοῦ τοῦ Στρατάρχου Γαζῆ Ὀσμὰν Πασσᾶ

(Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ διορισμοῦ τοῦ Γαζῆ Ὀσμὰν Πασσᾶ ὡς ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν ἐν Τουρκίᾳ, δημοσιεύομεν κατωτέρω τὴν ἐπίσημον καὶ λίαν ἐνδιαφέρουσαν περιγραφὴν τῆς ἀμύνης τῆς Πλεύνας μετὰ τῆς εἰκόνος τοῦ ἥρωος αὐτῆς ἐν τῇ κρισιμωτάτῃ ὥρᾳ τῆς ἐφόδου πρὸς διάρρηξιν τῆς πολιορκίας, ἔχοντες δι' ἐλπίδος ὅτι θέλομεν εὐχαριστήσει τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας).

Ἐν συμβουλίῳ ἀπεφασίσθη νὰ μὴ γίνῃ ἀπόπειρα πρὸς ἀνάκτησιν τῆς Λόφτζας, διότι ἡ διατήρησις τῆς θέσεως ταύτης καθίστατο ἀδύνατος ἄνευ ἐπικουριῶν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως καὶ κινδύνου ἀπωλείας τῆς Πλεύνας, δι' ὃ ἐγκαταλείψαντες πᾶσαν τοιαύτην ἰδέαν ἐβάδισαν πρὸς τὴν Πλεύναν τὴν 6ην 7βρίου περὶ τὴν 6 ὥραν π. μ.

Τὴν ἰδίαν νύκτα ὁ Ὀσμὰν πασσᾶς διέταξε τὸν διπλασιασμὸν τῶν φρουρῶν, ὑποπτευόμενος προσβολὴν κατὰ τὴν ἐποῦσαν ἡμέραν.

Εἶχεν ἤδη συμπληρώσει τέλειον σύστημα ἀμύνης διὰ τετραγώνων ὀχυρωμάτων καὶ τηλεβολοστασίων ἐφ' ὅλων τῶν ὑπερκειμένων λόφων, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ μικροῦ γειτονικοῦ χωρίου κατασκευάσας ἐν ταυτῷ τάφρους καὶ χάνδακας πρὸς πάσας τὰς διευθύνσεις καὶ στήσας πυροβολαρχίας ἐπὶ τῆς γεφύρας τοῦ Βίδου.

Ὁ ἐχθρὸς τὴν ἐπιοῦσαν οὐδεμίαν ἐπεχειρήσατο ἔφοδον, περιορισθεὶς μόνον νὰ βομβαρδοβολῇ ἀπαύστως ὅλα τὰ σημεῖα τῆς ἀμύνης τῶν Τούρκων καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, ἐπαναλαβὼν τοῦτο περὶ τὸ μεσονύκτιον καὶ ἐξακολουθήσας καθ' ὅλην τὴν νύκτα καὶ τὴν ἑπομένην, προχωρῶν διὰ τῶν τηλεβόλων του καὶ ταὐτοχρόνως αὐξάνων τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν. Τὴν ἑπομένην νύκτα ἐπανέλαβε τὰ ἴδια, τὴν δὲ 9ην 7βρίου ἐπηύξησε τὴν σφοδρότητα τοῦ πυρὸς καὶ ὑπὸ τὴν προστασίαν τούτου, ἐπροχώρησεν ἐν μεγάλῳ ἀριθμῷ εἰς ἀπόστασίν τινα.

Τὴν 10ην μετὰ κανονοβολισμὸν ἐφ' ὅλην τὴν νύκτα οἱ Ρῶσσοι ἐβάδισαν κατὰ τῆς Πλεύνης διὰ μεγάλων δυνάμεων. Ὁ Ὀσμὰν πασᾶς κατενόησε τότε προσεχῆ γενικὴν προσβολὴν καὶ συνεπλήρωσεν αὐθωρεὶ τὰ τῆς ἀμύνης σχέδιά του. Ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν τὸ πῦρ ἐξεπέμπετο μετὰ σπουδῆς καὶ πείσματος, κατασταθὲν ἀνώτερον πάσης περιγραφῆς ἐπὶ τῇ τρομερᾷ ἀγριότητι τῆς μονομαχίας τοῦ πυροβολικοῦ. Τὰ χωρία κατεκαίοντο καὶ ὁ καπνὸς κατεκάλυπτε τὸν ὁρίζοντα, μέχρις οὗ ἐπῆλθεν ἡ νύξ.

Περὶ τὸ λυκόφως τῆς πρωΐας τὴν 11 7βρίου, οἱ Ρῶσσοι ἤρξαντο σφοδροτάτου κανονοβολισμοῦ, ὅπως ὑποστηρίξωσι τὴν πρὸς τὰ πρόσω πορείαν των. Ὁλόκληρος ὁ στρατὸς συνεπλάκη ἐν ἀποφασιστικωτάτῃ συμπλοκῇ γνωστῇ γενομένῃ τῇ ἱστορίᾳ, καὶ κατὰ τὴν ὁποίαν πᾶσα τέχνη τοῦ πολέμου ἐτέθη εἰς ἐνέργειαν παρ' ἀμφοτέρων τῶν διαμαχομένων μερῶν κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην. Ἐνίοτε ἡ νίκη ἐμειδία πρὸς τοὺς Ρώσσους, ἀλλὰ προσκαίρως ἵνα μεταστραφῇ ἀπὸ τούτους πρὸς τοὺς Τούρκους καὶ τοῦτο οὐχὶ ἅπαξ μέχρι τῆς νυκτός, ὅτε κατέπαυσεν ὁ ἀγών.

Ὀχύρωμα κατόπιν ὀχυρώματος ἐξεπορθοῦντο, ὁ τουρκικὸς στρατὸς πράγματι κατετέμνετο εἰς δύο μέρη, καὶ μόλις περὶ τὸ μέσον τῆς νυκτὸς ὁ Ὀσμὰν πασσᾶς κατώρθωσε νὰ πληροφορηθῇ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς φοβερᾶς ταύτης μάχης. Σὺν τούτοις κατὰ τὴν ζοφερὰν ταύτην καὶ ὑετώδη νύκτα καταφθάνει εἰς τὸν Ὀσμὰν καὶ ἑτέρα κακὴ εἴδησις, ὅτι ὁ Ξουνοὺς Βέης ἐξήντλησε τὰ πολεμεφόδιά του καὶ ὅτι ἡ μετ' αὐτοῦ συγκοινωνία διεκόπη. Οἱ ἄνδρες ἦσαν καθόλου κεκμηκότες, οὐδὲν φαγόντες καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, ἐβασανίζοντο δὲ ὑπὸ τῆς δίψης, ἀλλὰ καὶ μεθ' ὅλα ταῦτα οὐδὲν ἐπεδείκνυον σημεῖον ὅτι θὰ ὑπελείποντο τοῦ καθήκοντος αὐτῶν.

Τὴν πρωΐαν τῆς 12ης 7βρίου τὰ τουρκικὰ τηλεβολοστάσια ἤρξαντο πυροβολοῦντα καὶ τὰ στρατεύματα ἐπεχείρησαν νὰ ἀνακτήσωσιν ὀχύρωμα οὐσιωδῶς ἐνδιαφέρον, ἀλλ' ἀκριβῶς κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς νίκης, ἕνεκεν αἰτίας μὴ γνωστῆς γενομένης, ἤχησε πρόσταγμα ὑποχωρήσεως, ἐξ οὗ ἐπῆλθε σύγχυσις καὶ ματαίωσις πάσης ἐργασίας. Οὐχ ἧττον γενομένου τότε πολεμικοῦ συμβουλίου ἀπεφασίσθη ὅπως ἐπαναληφθῇ τὸ ὀχύρωμα καὶ μετὰ πολλὰς φοβερὰς καὶ πεισματωδεστάτας ἐφόδους ἐκυριεύθη τοῦτο τέλος, μετονομασθὲν *αἱματηρὸν ὀχύρωμα*. Οἱ Τοῦρκοι τότε ἀνεθάρρυναν μεγάλως, καὶ ἐνῷ οἱ Ρῶσσοι ἔφευγον, ἐγκατέλιπον πολλὰ τῶν κυριευθέντων τουρκικῶν πυροβόλων, ἄφθονα πολεμοφόδια, ἐν οἷς καὶ δύο ἕτερα ἰδικά των πυροβόλα.

Ὑποχωρούντων ἐκεῖθεν μετὰ ἑξαήμερον συμπλοκὴν τῶν Ρώσσων ἀφῆκαν ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης καὶ πολλὰς χιλιάδας νεκρῶν οὓς οἱ Τοῦρκοι ἔθαψαν ἀμέσως, ἐνῷ τούναντίον οἱ Κοζάκοι καὶ Ρουμοῦνοι κατὰ τὰς προγενεστέρας ἡμέρας ἀνηλεῶς εἶχον λογχίσει πάντας τοὺς ἐν τῷ πεδίῳ συλληφθέντας πληγωμένους Τούρκους. Ἐν τῇ μάχῃ ταύτῃ οἱ Ρῶσσοι ἀπώλεσαν πλέον τῶν 6,000 ἀνδρῶν, καὶ οἱ Τοῦρκοι 3,000 μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦσαν πολλοὶ ἀξιωματικοί.

Οἱ Ρῶσσοι εἶχον προσχεδιάσει τὴν ἔφοδον ταύτην ἀπὸ τῆς 31 Ἰουλίου. Ὁ βομβαρδισμὸς διήρκεσεν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, ἀπώλεσαν ἐν ὅλῳ 20,000 ἄνδρας καὶ εἶχον μόνον καταλάβει τὸ ὀχύρωμα τοῦ Κανλὶ Τάμπια μικρᾶς σημαντικότητος, καὶ δευτερευούσας τινας ἄλλας θέσεις, ἃς δὲν ἠδυνήθησαν νὰ διατηρήσωσι πλέον τῶν 24 ὡρῶν, εἰ καὶ ἡ δύναμις αὐτῶν ἦτο διπλασία τῆς τῶν Τούρκων καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν τηλεβόλων των τετραπλάσιος.

Μὴ δυνηθέντες οὕτω νὰ κυριεύσωσι τὴν Πλεῦναν διὰ τῆς βίας, οἱ Ρῶσσοι ἀπεφάσισαν τότε νὰ ἐγκαταλίπωσι τὰ περικεχαρακωμένα στρατόπεδα αὐτῶν, ἐξαιρέσει τοῦ Κανλὶ Τάμπια καὶ τῶν ὑψωμάτων τοῦ Ραδισκέβου, ὁπόθεν ἤρξαντο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸν κανονιοβολισμόν, καὶ νὰ ἀκολουθήσωσιν ἄλλο σχέδιον, ἤτοι νὰ πληησιάσωσι τὰς γραμμὰς των διὰ πολιορκητικῶν στίχων καὶ νὰ προσεγγίσωσιν οὕτω τὰς τῶν Τούρκων διὰ τῶν σκαπανέων, πολιορκοῦντες αὐτοὺς βαθμηδὸν χωρὶς νὰ ἐννοηθῶσιν.

Μεγάλα σώματα ἐπανειλημμένως ἐθεῶντο τότε κινούμενα πρὸς τὰ πρόσω καὶ βραδέως οὐδεμίαν ἐπιχειροῦντα ἔφοδον, οἱ δὲ Τοῦρκοι ἐτήρουν ἁπλῶς θέαν ἀμυντικὴν ἐνόσῳ δὲν κατέφθανον αἱ ζητηθεῖσαι ἐπικουρίαι τῆς Αὐτοκρατορικῆς σωματοφυλακῆς, αἵτινες ἐβράδυνον νὰ ἔλθωσιν.

Ἡ μετὰ τῆς Σόφιας τηλεγραφικὴ ἀνταπόκρισις τοῦ Ὀσμὰν εἶχε διακοπῆ ὑπὸ τῶν Ρώσσων, πρὸ τούτου ὅμως εἶχε προλάβει νὰ ζητήσῃ ἐπικουρίας ἐκ Κωνσταντινουπόλεως.

Ἡ πολιορκία ἐν τούτοις καθ' ὅλα συνετελέσθη· πλὴν ἀπὸ τῆς 15 7βρίου μέχρι τῆς 14 8βρίου μόνον ἅπαξ ἐλύθη παρὰ τῶν Ρουμούνων, ἀσκόπως καὶ ἄνευ ἀποτελέσματος προσβαλλόντων τὸ ὀχύρωμα τῆς Ριχτάμπια τὴν 18ην 7βρίου.

Αἱ ζητηθεῖσαι παρὰ τοῦ Ὀσμὰν ἐπικουρίαι κατέφθανον ἤδη εἰς Πλεύναν διὰ τῆς ὁδοῦ Δουπνιὰκ μετὰ πολυημέρους βραδύτητας ἐπελθοῦσας συνεπείᾳ τῶν πυροπληθεισῶν γεφυρῶν, τῶν σφοδρῶν κανονιοβολισμῶν καὶ συντόμου τινὸς συμπλοκῆς πρὸς τὸν ἐχθρόν, ὅστις ὑπεχώρησεν ἅμ' ὡς ὁ Ἀτοὺφ Πασσᾶς ἐπῆλθεν ὡς ἐπικουρία. Ἡ ἄφιξις τῶν πολεμοφοδίων, προμηθειῶν καὶ ἐπικουριῶν, ἐξεδηλοῦτο ὑπὸ ἀκρατήτου ἀπὸ μέρους τῶν πολεμιστῶν χαρᾶς. Ξένοι ἀνταποκριταὶ ἔγραψαν ὅτι τὸ Τελὶς ἦτο ὠχυρωμένον ὑπὸ κανονοστασίων, ὀχυρωμάτων καὶ χαρακωμάτων, ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι ἀληθές, διότι οἱ Τοῦρκοι δὲν εἶχον καιρὸν ν' ἀναπτύξωσι τοιαῦτα μέσα ἀμύνης.

Ὁ στρατηγὸς Κρυλῶφ ἠναγκάσθη νὰ ὑποχωρήσῃ, διότι αἱ πρὸς καταδίωξιν αὐτοῦ σταλεῖσαι ἐκ Πλεύνας δυνάμεις προσέβαλον αὐτὸν ἐκ τῶν ὄπισθεν.

Ὁ στρατὸς τῆς ἐνισχύσεως ἠρίθμει περὶ τὰς 9,000 ἀνδρῶν καὶ 500 ἁμάξας ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Ἀχμὲτ Ἀϊφτζὶ Πασσᾶ.

Ἐν ταῖς προμηθείαις ὑπῆρχεν ἀρκετὴ ποσότης τροφίμων καὶ πολεμοφοδίων, οὐχὶ ὅμως χόρτος καὶ κριθὴ διὰ τοὺς ἵππους. Τοιούτων εὑρισκομένων ἐν ἀφθονίᾳ εἰς χωρία κατεχόμενα παρὰ τοῦ ἐχθροῦ καὶ εἰς ἕτερα μεταξὺ τούτων καὶ τῆς Πλεύνας κείμενα, ὁ Ὀσμὰν Πασσᾶς, ὀργανώσας σῶμα προμηθευτικόν, κατώρθωσε μετὰ διαφόρους συμπλοκὰς νὰ ἀποκτήσῃ ταῦτα, φορτωθέντα ἐπὶ 300 ἁμαξῶν ἀσφαλῶς ἐπανελθουσῶν εἰς Πλεύναν, μεθ' ὃ πάλιν τούτου ἐπανελθόντος προσεκομίσθη ὁμοία ποσότης τροφῶν καὶ κτηνῶν. Κατὰ τὰς δύο ταύτας ἀποστολὰς ἐφονεύθησαν καὶ ἐπληγώθησαν περὶ τοὺς 120 ἄνδρες.

(Ἕπεται συνέχεια) **Α. Π.**

Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ὅταν τις πλανᾶται εἰς τὰ ὄρη ὑπὸ τὸ μαγικὸν φῶς τῆς σελήνης καὶ προσβλέπῃ τὴν φύσιν ἐξηπλωμένην πρὸ τῶν βλεμμάτων του, μία ἰδέα συλλαμβάνει τὸν νοῦν αὐτοῦ:

— Διατί ἐπλάσθην;

Ἐγεννήθην παρὰ πατρὸς καὶ μητρός, οἵτινες ἐξ ἀνάγκης συνεβίωσαν πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἀτελοῦς ἡμίσεως ἑκατέρου. Ὀλίγας στιγμὰς πρὶν μὲ σφυρηλατήσωσι, τίς οἶδεν ὁποίας συγκινήσεις ὁ εἷς ἐπέβαλλε τῷ ἄλλῳ, καὶ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἔμελλον ἴσως νὰ δείρωσιν ἀλλήλους, τὸ ὡρολόγιον ἐσήμανε τὴν ὥραν τοῦ ὕπνου. Ὁ νευρικὸς αὐτοῦ κρότος κατηύνασε τὰ νεῦρα αὐτῶν, καὶ ἡ ὥρα τοῦ ὕπνου ἐπιστᾶσα, ἀπεκοίμησεν αὐτούς.

Ἐγεννήθην. Ἡ μήτηρ ἠγωνία. Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἀνεμένετο νὰ ἔλθῃ εἰς φῶς ἄνθρωπός τις, ἀλλ' ἕτερος ἄνθρωπος, ὁ παραγωγός, ἐκινδύνευε νὰ ἀποθάνῃ. Μόλις εἶδον τὸ φῶς, ὁ κλαυθμὸς συνέσπασε τὰ χείλη μου, ἐνῷ εἰς τὸ στόμα τῶν περὶξ θεατῶν μειδίαμα εὐφροσύνης ἐχαράσσετο. Τί ἀνόητοι ποῦ ἦσαν! ἐνόμιζον ὅτι ἔβλεπον ἄθυρμά τι, πλαγγόνά τινα, τὴν ὁποίαν ἠδύναντο οὕτω κατόπιν νὰ παίζωσιν εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι ἀείποτε μικρὸς θὰ ἤμην.

Ἀλλ' ἑτέρα εἰκὼν προκαλεῖ τὴν προσοχὴν τῶν θεατῶν. Ὁ σύζυγος, μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς τὴν ὑπάτην αἰσθανόμενος ἡδονήν, ἀναμένων τὴν γέννησιν ἐκείνου, ὃν θέλει ποτὲ καυχᾶσθαι καὶ πάνυ δικαίως ὅτι παρήγαγε, κλίνει ἤδη τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς τρυφερᾶς συμβίας, ἐν μέσῳ ὀλοφυρμῶν καὶ θρήνων. Ἡ μήτηρ παρέχει δίλημμα διὰ τῆς φυσιογνωμίας αὐτῆς. Ἀγωνιᾷ τὸν φρικώδη καὶ καταχθόνιον τοῦ θανάτου ἀγῶνα καὶ μειδιᾷ ἀνακυκῶσα ἐν τῇ ἀσυνειδήτῳ ψυχῇ αὐτῆς τὴν μέλλουσαν χαρὰν τῆς ἀποκτήσεως τέκνου. Ἡ ὑπάτη ἡδονὴ συμφύρεται μετὰ τῆς ὑπάτης ἀγωνίας, καὶ θνήσκουσα παρέχει ἡμῖν τὴν εἰκόνα τῆς φιλοσοφίας τοῦ κόσμου.

* *
*

Εἶμαι ἤδη ἔφηβος. Ὁ πατήρ μου ἵσταται ἄνωθέν μου, προστατεύων με. Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν νομίζω ὅτι ἔχω παρ' αὐτῷ τὸν μέγιστον τῶν ὑποστηρικτῶν μου, παρατηρῶ αὐτὸν ἱστάμενον ἄνωθεν ποτηρίου τινος. Εἶναι τὸ δηλητήριον, δι' οὗ μὴ δυνάμενος ἔνεκα οἰκονομικῶν δυσχερειῶν νὰ μὲ ἀναθρέψῃ, ζητεῖ ὡς διὰ τοῦ φιλανθρωποτέρου τρόπου νὰ ἀπαλλαγῇ τῆς παρουσίας μου. Δὲν ἐνόησα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ χάρτης τις ἐπὶ τῆς τραπέζης κείμενος μοὶ προκαλεῖ τὴν προσοχήν. Ἀσυνειδήτως φέρομαι πρὸς αὐτὸν καὶ ἀναγινώσκω:

«Ὁ υἱός μου ὑπῆρξεν ἡ ἀφορμὴ νὰ ἦμαι δυστυχής· ἐὰν δὲν ἤμην νενυμφευμένος, δὲν θὰ ὑφιστάμην τὸ βάρος τῆς ἀνατροφῆς του. Ἐὰν τὸν ἠγάπησά ποτε, δὲν τὸν ἠγάπησα παρὰ διὰ τὴν κλίσιν, ἣν ἠσθανόμην πρὸς τὴν σύζυγόν μου. Ἤδη, ὅτε ἡ ἀνάγκη τῆς φύσεως ἐξέλιπε διὰ τοῦ γήρατος, ἡ ἀνάμνησις τοῦ πρώτου μου ἔρωτος ἐξέλιπεν, ἡ ἐνσάρκωσις αὐτοῦ μοὶ εἶναι ἀδιάφορος. Τὸ τέκνον μου εἶναι ἄνθρωπος, καὶ μόνον ἄνθρωπος. Ὦ; θὰ ἐφόνευον ἐκεῖνον ὅστις θὰ μοὶ ἐπετίθετο, φονεύω τὸν κωλύοντά με τῆς περαιτέρω ζωῆς. Τὸ τέκνον μου εἶναι ὁ ἀσπονδότερός μου ἐχθρός. Ὀλίγαι στιγμαὶ ἀκόμη, καὶ ἐνῷ εἰς τὰ ὄμματά τοῦ κόσμου θὰ ἐπιδεικνύω τὴν λύπην μου διὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, ἐγὼ θὰ συντάσσω τὸν προϋπολογισμὸν τῆς μελλούσης μου ζωῆς. Ὁ προϋπολογισμὸς αὐτὸς θέλει ἔχει τὰς ἑξῆς βάσεις: ὅστις νομίζει ὅτι ὑπάρχει αἴσθημα ἔμφυτον ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ καρδίᾳ, καὶ ὅτι δύναταί τις νὰ ἀγαπήσῃ τὸν κωλύοντα τὴν ἱκανοποίησιν τῶν ὑλικῶν αὐτοῦ ἀναγκῶν, ἀπατᾶται οἰκτρῶς, καὶ ὡς ἐγώ, θέλει ἀναγνωρίσει τὴν ἀπάτην του, διακωμωδῶν τὸ ὡς ὕπατον θεωρούμενον ἀγάπης αἴσθημα».

Τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ἀνεγίνωσκον τὴν ἐσχάτην λέξιν, στρέψας ὁ πατήρ μου, μὲ εἶδε. Κραυγὴν ὀδύνης ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ στήθους του, καὶ ὁρμήσας ἐπὶ τοῦ χάρτου, ἥρπασεν αὐτόν. Κατὰ λάθος καταλιπὼν τὸ διαβατήριόν μου ἐκεῖ, ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο ἀπόδειξίς τις πληρωμῆς ἀγοραίων ὀψωνίων.

Ἡ διάρκεια τῆς ἀναγνώσεώς μου, μακρὰ οὖσα, ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς αὐτὸν νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἄλλο ἦτο τὸ ἔγγραφον, καὶ ἰδὼν τὴν ἀπάτην αὐτοῦ ὥρμησεν ἵνα μὲ πνίξῃ· ἀλλ' ὁ θεῖός μου εἰσελθὼν ἐκράτησεν αὐτόν. Αἴφνης, ἐκβάλλει ἐκ τοῦ θυλακίου αὐτοῦ τὸ περίστροφον, τίθησιν αὐτὸ εἰς τὸ στόμα καὶ ἐν τῷ ἅμα αὐτοκτονεῖ. «Ἐνόμιζεν ὅτι ἐν τῷ γάμῳ ἔγκειται ὅλη ἡ ἡδονὴ τοῦ κόσμου· ὁ γάμος σὲ ἐφόνευσεν, ἀνέκραξεν ὁ θεῖός μου, ἰδοὺ ἡ φιλοσοφία τοῦ κόσμου».

* *
*

Εἶμαι ἀνήρ. Πρὸ πολλοῦ ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἀνεξάρτητος ὤν, ἀνασκάπτω τὸ μέλλον μου. Εἰργάσθην τοσοῦτον κατὰ τὴν νεότητά μου, ὥστε σχεδὸν ἠφάνισα τὴν ὑγιείαν μου, καὶ ἤδη ὁπότε ἐνόμισα ὅτι τάπητες εἶχον στρωθῆ πρὸς τὴν εὐχερεστέραν τοῦ βίου πορείαν, εὑρίσκομαι ἀπέναντι δυσχερειῶν, πρὸς τὰς ὁποίας παλαίω ἀκαταπαύστως. Εἶναι οὕτω διανεμημένη ἡ δόσις τῆς ζωῆς, ὥστε ὀλίγον δύνανται νὰ ἐξαρκέσωσι τὰ ἀτομικὰ προσόντα, καὶ ἡ τύχη εἶναι ὁ κύριος μοχλὸς τῆς εὐδαιμονίας ἢ μὴ τοῦ ἀνθρώπου. Ἔχω νὰ παλαίσω πρὸς ἀκαταμάχητον πενίαν. Ἡ κοινωνία εἶναι ὕλη· οὐαὶ εἰς ἐκεῖνον ὅστις δὲν ἔχει ἀρκοῦσαν τοιαύτην, ὅπως βιώσῃ ἐν αὐτῇ. Ζῇ στερούμενος. Ζῇ;

Δὲν ζῇ. Ζωή ἐστιν ἱκανοποίησις σωματικῶν ἀναγκῶν κατὰ πρῶτον, καὶ ἐν τῇ κοινωνίᾳ δεύτερον ἀπολαύειν τῶν ἀγαθῶν αὐτῆς. Ο στερούμενος αὐτῶν ὑποβιβάζεται τῆς ἀνθρωπίνης ἀξίας, καὶ ἐνῷ ὁ εἷς ἵσταται θεωρῶν περιλύπως πλούσιον ἀστὸν ἐξερχόμενον πρὸς ἐπίσκεψιν ἐπὶ πολυτελοῦς ἁμάξης, ὀλίγον περαιτέρω ρακένδυτος πένης θνήσκει ἐκ πείνης. Ἰδοὺ ἡ φιλοσοφία τοῦ κόσμου.

* *
*

Πυροβολισμὸς ἠκούσθη. Κόσμος συρρέει ὑπὸ τὴν δενδροστοιχίαν τῶν ἀνακτόρων. Σπεύδω καὶ ἐγώ. Νεανίας κατάκειται χαμαί, πλήρης αἱμάτων. Ἕτερος τρέπεται εἰς φυγὴν μακρόθεν. «Φόνος!» ἀνακράζουσι πάντες. Ἡμιθανὲς τὸ θῦμα ἀνασκιρτᾷ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ σιγηλῇ τῇ φωνῇ ἐκπέμπει πρὸς τοὺς περικυκλοῦντας αὐτὸν τὰς ἑξῆς ὀλίγας λέξεις· «Ἠγάπων τὴν ἀδελφήν μου· μὲ ἠγάπα· πτωχῷ ὄντι δὲν μοὶ ἐπετρέπετο παρὰ τῶν γονέων αὐτῆς νὰ τὴν νυμφευθῶ· ψίθυρός τις ἀντηλλάγη πρὸ ὀλίγου καθ' ὁδὸν μεταξὺ ἐμοῦ καὶ αὐτῆς, καὶ ὁ ἀδελφός της ἦλθε νὰ ἀποπλύνῃ τὴν στιγμὴν ταύτην τὸ αἶσχος τῆς ἀτιμίας. Χαῖρε κόσμε!»

Καὶ ἐξέπνευσεν ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἡμῶν.

Ἀλλ' ἰδού, θόρυβος ἀπερίγραπτος μεταξὺ τῶν θεατῶν. Γυναικεῖαι κραυγαὶ ἀντηχοῦσι, πλήρεις ὀδυρμοῦ καὶ δακρύων. Νεᾶνις, λελυμένην τὴν κόμην ἔχουσα, διασχίζει τὸ πλῆθος, καὶ κύπτουσα πρὸ τοῦ νεκροῦ ἀσπάζεται τὸν ἐραστήν. «Εἶναι παράφρων» ἠκούσθη. «Εἶναι παράφρων» ἀπήντησα. «Ὁδηγήσατε αὐτὴν εἰς τὸ φρενοκομεῖον. Ὁ κόσμος ὅλος δὲν ἠδυνήθη νὰ χωρήσῃ αὐτήν, τέσσαρες βραχεῖς τοῖχοι εἶναι καταλληλότεροι νὰ περιλάβωσι τὰ ἀνθρώπινα

πάθη καὶ τὴν ἀνθρωπίνην ζωήν, ἡ ὁλόκληρος ἡ φύσις καὶ ἡ κοινωνία.»

Ἰδοὺ ἡ φιλοσοφία τοῦ κόσμου.

* *
*

Λαιμητόμος ἐγείρεται πέραν. Ὁ κόσμος συνωθεῖται ἵνα ἴδῃ τὸν κατάδικον ἐκεῖνον, τὸν παραβάτην τῶν νόμων, τῆς βάσεως ταύτης νῆς κοινωνίας, τιμωρούμενον διὰ τὸ ἔγκλημα αὐτοῦ μὲ τὴν ἐσχάτην τῶν ποινῶν. Ἀνέρχεται βραδέως ὁ δυστυχὴς τὰς κλίμακας τοῦ τύμβου αὐτοῦ. Ὁ δήμιος περιυβρίζεται ὑπὸ τοῦ πλήθους. Πρὸς ἀπόπλυσιν τῆς ἀνθρωποκτονίας, ἣν καὶ οὗτος ἐξετέλεσέ ποτε, ἡ κοινωνία ἐπέβαλεν αὐτῷ τὴν ἐκτέλεσιν ἀπείρων τοιούτων. Καὶ ὅμως, θεωρεῖται ὁ μέγιστος τῶν κακούργων τοῦ κόσμου. Καὶ ὅταν, ληξάσης τῆς θητείας αὐτοῦ, θέλει παραδοθῇ ἀμόλυντος εἰς τὴν πολιτείαν, ὁ κόσμος θέλει φεύγει αὐτὸν ὡς τὸν δαίμονα τῆς κολάσεως. Καὶ ὅμως, ἂν ἐκεῖνος ἐξετέλει ποτὲ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ νόμου, ἔστω τὰς αἱματηροτάτας, πλεῖστοι οὐχ ἧττον τῶν περιστοιχούντων αὐτὸν πολιτῶν, ἐλεύθεροι ὄντες, πλείω καθ' ἑκάστην καὶ ἀληθέστερα διαπράττουσιν ὄργια. Ὅταν ὁ δήμιος ἐγένετο δήμιος, κατώρθωσε διὰ τῆς πολιτικῆς νὰ περιβληθῇ τὸ ἀξίωμα τοῦτο. Πολλοὶ τῶν καρατομουμένων θὰ ἐζήλουν τὴν τύχην αὐτοῦ· Μὴ θνήσκειν ἀλλὰ φονεύειν, εἶναι ἀνθρωπίνη ἀδυναμία καὶ οὐδεὶς ἔνοχος.

Ὁ κατάδικος στρέφεται ἵνα εἴπῃ τὸ τελευταῖον χαῖρε πρὸς τὸ πλῆθος. Συγκίνησις ὑπερτάτη συγκρούει τὰς σιαγόνας αὐτοῦ. Αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς φρικωδῶς ὀρθοῦνται. Ἡ λαιμητόμος, ὁ θάνατος, εἶναι τὸ μέλαν ἐκεῖνο φάντασμα, ἡ λάμψις τοῦ ὁποίου θαμβοῖ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, καὶ ἀτενίζων ἠλιθίως καὶ οἰκτρῶς τὴν πρὸ αὐτοῦ πεπερασμένην φύσιν καὶ τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ νόμου, δὲν βλέπει ἡ ὁλόκληρον τὸν κόσμον, ὁλόκληρον τὸν μακρὸν καὶ πολυώδυνον αὐτοῦ βίον, καὶ μόνον ἑαυτοῦ μὴ ἀντιλαμβανόμενος, τοῦ ἰδίου χαρακτῆρος καὶ τῆς ἰδίας ἀδυναμίας, ἀναγνωρίζει ἑαυτὸν τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀθῶον, ἀναγνωρίζει εἰς ἑαυτὸν τὸ δικαίωμα τῆς ζωῆς, καὶ ὁρμεμφύτως ἄγεται ἵνα ψελλίσῃ μόνον τὰς ὀλίγας αὐτὰς λέξεις. «Εἶμαι ἀθῶος.... Συγχωρήσατέ με...»

Καὶ τὸ πλῆθος, ὡσεὶ ἀναγνωρίζων τὸ δίκαιον αὐτοῦ, ὡσεὶ ὁμολογοῦν ἀσυνειδήτως τὴν ἀλήθειαν τῆς ἐσχάτης ἐκείνης ψυχικῆς παραστάσεως τοῦ θύματός του, ἀπαντᾷ αὐτῷ ἐν συντριβῇ καὶ σχεδὸν μετανοίᾳ «Ἔσο συγγνωστός».

Ἰδοὺ ἡ φιλοσοφία τοῦ κόσμου.

Ἀθήνησι, τῇ 8 Αὐγούστου 1891. Γ. Χ. Β.

ΣΕΛΙΔΕΣ ΕΘΝΙΚΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΣ ΝΕΟΛΑΙΑ

(ΜΕΛΕΤΗ)

ΑΡΧΑΪΚΟΣ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Μεταβαίνουσιν ἐκεῖ καὶ μολύνοντες τὴν κεφαλήν των διὰ τοῦ ἀναθεματισμένου παληοτουρκικοῦ φεσίου, ὑποτάσσονται εἰς τὰς ἀξιώσεις τῶν περιστάσεων, γινόμενοι ὄργανα τῶν ἀτίμων τοῦ ἔθνους ἐχθρῶν καὶ εἰς τὰ «*κτήνη τῆς ἱστορίας*» καὶ εἰς τοὺς *κουτσόβλαχους*, τοὺς *δραγάτας*, τοὺς *κατσικοκλέφτας* καὶ λοιπὰ τέρατα. τὰ ἑλληνόπουλα ταῦτα, τὰ παλληκάρια τῆς ρεματιᾶς, τῆς ἱερᾶς φοιτητικῆς φάλαγγος οἱ ὁπλῖται, γίνονται ἕρμαιον τῆς τύχης! Εἰς τὴν αἰώνιον τῆς εἰμαρμένης βίβλον ὅμως ἐγράφη ἡ καταδίκη των καὶ αἱ αἱματωμέναι μορφαὶ τοῦ ἐθνικοῦ μαρτυρίου θὰ παρίστανται ἐνώπιόν των.

Ποῦ, σεῖς οἱ ξενολάτραι, εἶναι ἡ προπαρασκευὴ ἐθνικοῦ μέλλοντος; Ἄτιμος, κατηραμένη τάξις, διὰ σᾶς εἶναι ἐθνικὴ αἰσχύνη ἡ ζωή. Τολμᾶτε ν' ἀτενίζετε τὴν πατρίδα ἥτις σᾶς ἐγέννησε, τὴν μαυρισμένην Ἑλλάδα σας, τὴν γλυκειά σας μάνα, ἣν τόσῳ ἀσπλάγχνως ἀπαρνεῖσθε; Τολμᾶτε νὰ βλέπητε τὴν ἐθνικὴν δυστυχίαν καὶ ἔχετε καρδίαν λιθίνην ὥστε νὰ μὴ διαρραγῇ αὕτη ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν πενθίμων ἀνακτόρων μας τοῦ Βυζαντίου, τῶν ἀνακτόρων ἅτινα ἐμελάνωσε ὁ ἀφέντης σας, ὁ δεσπότης σας. ὁ παληοτόραννός σας; ἀνάλγητοι πρὸ τῶν πυλῶν τοῦ Κωνσταντίνου ἵστασθε καὶ μὲ τὰς ἀναμνήσεις τοῦ Βοσπόρου, τοῦ παρελθόντος τοῦ Βοσπόρου μας οὐδόλως συγκινεῖσθε;

Τίς μαύρη κατάρα διὰ τοῦ βέλους φρικτοῦ πεπρωμένου διετρύπησε τὰς ἀκηλιδώτους μας ἀσπίδας: τὰ στήθη μας; διατί εἰς τὰ ἀχανῆ της ἡ γῆ σπλάγχνα ζητεῖ νὰ μᾶς θάψῃ ὅπως μὴ ἡ σκιὰ τοῦ μνήματός μας μολύνει τὴν γενεὰν τοῦ μέλλοντος; διατί ἐκεῖ βαθειὰ ν' ἀφανισθῶμεν, ἄνευ κλαυθμῶν καὶ θρήνων; Φεῦ! τοσοῦτον ἠσεβήσαμεν πρὸς τοὺς θεσμοὺς τῆς πατρίδος! τοσοῦτον ἀφοσιώθημεν εἰς τὸ ἄπειρον θέαμα τῆς πασχούσης ἐκ τῶν δεινῶν *προόδου τοῦ πολιτισμοῦ*, ὥστε νὰ μὴ ἀξιωθῶμεν συμπαθείας τινὸς ἀναλόγου τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἀξίας, ἀναλόγου τοῦ ἐθνικοῦ παρελθόντος! Ὦ! λυπηρὰ ἡ τοιαύτη διάταξις τοῦ εὐγενοῦς πνεύματος, καὶ τῆς ὑπομονῆς τῆς αἰωνίου, τοῦ στηρίγματος τούτου τῆς ἀδυναμίας μας...

Ἡ ὑπομονή! τὸ στήριγμα τῆς ἀδυναμίας...

* *
*

Πλήν, τὰ ὄνειρα τῆς νάρκης παρέρχονται, τὸ ἐγερτήριον σήμαντρον κρούεται καὶ τὴν ἠχὼ αὐτοῦ ἐνωτίζονται εἰς τὰς ἀκτὰς τοῦ Βοσπόρου, τὰ ἑλληνόπουλα τῆς σκλαβιᾶς, ἡ *ἑλληνικὴ νεολαία τῆς δούλης* πατρίδος. Τὸ σήμαντρον ἀναπλάσεως τοῦ παράγοντος, τοῦ μέλλοντος τῆς πατρίδος κρούεται καὶ ἡ ἠχὼ ἐξαπλοῦται εἰς τοὺς λόγκους, τῆς ρεματιές, στὰ βουνὰ τῆς ἁγιασμένης γῆς καὶ τὴν τραγωδοῦν τ' ἀηδόνια εἰς τῆς δάφνες, οἱ Ζέφυροι εἰς τὰ ἔλατα, καὶ ἡ φλογέρες εἰς τὰ πλατάνια· ἐκεῖ, ἀπὸ τοὺς βράχους τοῦ ἀθανάτου Ὀλύμπου μέχρι τῶν δασῶν τῆς ὡραίας Σμύρνης, τῶν ὀρέων τῆς τλήμονος Κρήτης μας, τῶν βουνῶν τῆς Θράκης, τῆς Μακεδονίας.... τοῦ Βοσπόρου μας, ξεπροβάλλουν ροδοκόκκινες μορφὲς παλληκαρῶν· ἠχεῖ τὸ σήμαντρον τῶν ἐθνικῶν ἐλπίδων τῶν μαχητῶν, καὶ τῆς κατάρας τῶν προδοτῶν κακούργων, καὶ ἡ μὲν φήμη διασαλπίζει τὴν παλιγγενεσίαν εἰς ἐκείνους, τὰ δὲ κοράκια σκάπτουν τὸν τάφον τῶν τεράτων τούτων· ἠχεῖ τὸ σήμαντρον τῆς *ἀναγεννήσεως τῆς ἑλληνίδος νεολαίας* καὶ οἱ μάρτυρες τοῦ ἑλληνισμοῦ ὑπὸ τὸν ζυγὸν ζωογοννοῦνται....

... Ἠχεῖ τὸ σήμαντρον διὰ τὴν Ἑλληνίδα νεολαίαν καὶ ἡ κατάρα τῆς δικαιοσύνης θὰ ἐπιπέσῃ βαρεῖα κατὰ τῆς κεφαλῆς ὑμῶν, ἄτιμοι τῶν ἀνθρωπίνων δικαίων δήμιοι.

Στῆτε σεῖς! τὰ «κτήνη τῆς ἱστορίας», διότι θᾶττον ἢ βράδιον οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἀλεξάνδρου θὰ σᾶς πνίξωσιν εἰς τὸ βάρβαρον αἷμα σας· εἰσὶν μεγάλοι οἱ Θεοὶ τῶν προγόνων μας καὶ οἱ ἠμίθεοι πατέρες μας, ἀλλὰ μεγάλα θὰ εἶναι καὶ τὰ κατορθώματα τῶν ἀπογόνων των. Ἐβασίσθητε εἰς τὴν παροδικὴν νάρκην τῆς μοίρας, εἰς ἣν ἡμεῖς ἐβυθίσαμεν ἑαυτούς, καὶ μὲ τὴν ἀπαισίαν μορφήν σας μὲ τὰ ἔνστικτα τῆς ληστείας καὶ ἁρπαγῆς, ἅτινα ἀείποτε σᾶς ἐχαρακτήρισαν, ζητεῖτε νὰ μᾶς συντρίψητε ὑπὸ τὸν βόρβορον τοῦ ποδός σας· σεῖς! οἱ παράσιτοι νάνοι, οἱ μικροσκοπικοὶ ὀκτάποδες πανούργως πίνετε τὸ αἷμα τῶν θυμάτων, ἀλλὰ τῆς ἑλληνίδος νεολαίας τὸ τιμημένο δόρυ θὰ σᾶς ἐξαγάγῃ ἐκ τῆς κρύπτης σας καὶ ἐγείρασα ὑψηλά, θὰ σᾶς παραδώσῃ σπαίροντας εἰς τὴν χλεύην τῆς ἀνθρωπότητος, ἧς τοὺς νόμους, τὴν δικαιοσύνην τοσοῦτον ἀνάνδρως ἐμπαίζετε.

* *
*

Τοιοῦτον τὸ πρόγραμμα σωματείου ἐθνικοῦ προορισμοῦ· πρόγραμμα, ὅπερ ἔγραψεν ἡ συνείδησις καὶ ἡ καρδία καὶ ὅπερ θὰ ἐπικυρώσῃ τὸ καθῆκον τῆς ἐθνικῆς φιλοτιμίας.

Ἀφανής, μὲ τὴν κοινὴν καὶ τετριμμένην ἐκτίμησιν τῶν συνήθων συλλόγων, μὲ τὴν ἀπάθειαν πρὸς τοὺς ἐπιδιωκομένους σκοπούς των, μὲ τὴν κοινωνικὴν ἀμέλειαν καὶ ἀφροντιστίαν, συνεστήθη πρὸ ἔτους ὁ «*Ἀρχαϊκὸς Φοιτ. Σύλλογος*», ἀδιαφορῶν περὶ τῶν πρώτων ἐντυπώσεων, παρερχόμενος πρὸ τῶν ἀπαραιτήτων ἀδικημάτων, ὑπερήφανος πρὸ τῶν συκοφαντιῶν, ἀγερώχως προσβλέπων εἰς τὸ μέλλον, θαρραλέως καταπατῶν τὰ ζιζάνια, καὶ μετὰ τόλμης ἐργαζόμενος ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ προγράμματός του: τῆς *ἀναγεννήσεως καὶ ἀναπλάσεως τῆς φοιτητικῆς νεολαίας, ἀντιπροσωπούσης τὴν ὅλην ἑλληνίδα νεολαίαν, συμφώνως πρὸς τὰς ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος, πρὸς τοὺς ἑλληνικοὺς καιρόνας, τοὺς ἐθνικοὺς θεσμοὺς καὶ ἐν γένει, κατὰ τὰ πάτρια*· μακρὰν πλέον ὁ ξενικὸς δεσποτισμός, ἡ μαρασμώδης ξενολατρεία, ὁ ψευτοφραγκικὸς πολιτισμός, ὅστις μᾶς κατέστρεψε, καὶ μᾶς ἀπεξένωσε τῆς πατρίδος, αὐτοῦ τοῦ ἔθνους, αὐτοῦ τοῦ ἐθνικοῦ μέλλοντος...

Εἰς τὸν κανονισμὸν τοῦ σωματείου τούτου οὐδὲν βλέπει τις ἐκτακτον· ἁπλῶς, μὲ τὰς κοινὰς φράσεις, μὲ τοὺς συνήθεις ὅρους, ἀναγράφονται αἱ διατάξεις του· ἀλλὰ *ὁπόσα* δὲν ὑποκρύπτονται εἰς τὴν «*κατὰ τὰ πάτρια*» μόρφωσιν, ὁπόσαι ἐλπίδες δὲν κρύπτονται εἰς τὴν «*ἐθνικῶν ἑορτῶν* καὶ *ἀγώνων*» φράσιν, ὁπόσα δὲν δύναται τις νὰ ἐλπίσῃ ἐκ τῶν «γυμναστηρίων», ἱδρύσεως θεάτρων, «*θαλασσίων ἀσκήσεων*» «*διαγωνισμάτων*», «*ἐκδρομῶν*», «*τιμῶν* εἰς μεγάλους ἄνδρας» καὶ «*ἐπισκέψεις καὶ μελέτας* τῶν *ἑλληνικῶν κειμηλίων*»; Πλὴν τῶν ἱερῶν, τῶν ἐλπιδοφόρων τούτων καθολικῶν συμβολικῶν εἰκόνων, καὶ περὶ πνευματικῆς πρὸς τὸ καλὸν ἀναπτύξεως, τῆς πρὸς τὰς *ἑλληνικὰς καλλονὰς* λατρείας, ὁπόσα δὲν ἀναφαίνονται χαρίσματα ἐν τῷ ἐθνωφελεῖ συλλόγῳ!

Ἂς ξηρανθῇ πλέον ὁ χείμαρρος τῆς ἀναισθησίας εἰς ὃν καταβυθίζονται αἱ εὐγενεῖς ἰδέαι· διὰ τοῦ ἱεροῦ συνδέσμου τῆς νεότητος, ἔλπισον σύ, ἀθάνατος πατρίς!

Ἐνθαρρυνθῆτε μαχηταὶ τῆς ἐλευθερίας, πρόμαχοι τῶν δικαίων, ἐλπίσετε σκλαβωμένοι ἀδελφοί... ἐλπίσετε.

Τὸ αἷμα σας θὰ κοκκινίζῃ ἐπ' ὀλίγον εἰσέτι τὴν ἡρωϊκὴν γῆν, μέχρις ὅτου ἡ πολυτλήμων ὑποδουλωμένη πατρὶς θὰ ψάλλῃ τοὺς ὕμνους τῆς δόξης.

Χαρῆτε ἐλεύθεροι, καὶ κλαύσετε — ὡς σεῖς γνωρίζετε νὰ κλαίητε — ἀλλὰ μὲ χαράν, σκλαβωμένοι!...

Ἡ *Ἑλληνὶς νεολαία* προετοιμάζεται δι' ἐντίμους θριάμβους, ἀνταξίους τῆς εὐκλεοῦς καταγωγῆς της· θὰ ὑπεραspίσῃ τὴν ἀδικουμένην ἀθωότητα καὶ τὴν τυραννουμένην δικαιοσύνην.

Ἡ *Ἑλληνὶς νεολαία* ἀναγεννᾶται! οἱ παιᾶνες ἠχοῦσι καὶ ὁ Ζέφυρος διασαλπίζων εἰς τὴν σκλαβιὰν τὸ χαρμόσυνον ἄγγελμα, σείει διὰ τῆς πνοῆς του τὸ μελανὸν πέπλον τῆς εἱμαρμένης, ἥτις καλύπτει τὰ ἀνάκτορα τοῦ Βυζαντίου μας!

Θ' ἀναπετασθῇ ἡ κυανόλευκος, καὶ ἡ αὐλαία αἰρομένη θὰ προσφέρῃ εἰς τὸ παγκόσμιον ὅμμα, τῆς Ἑλληνίδος νεολαίας τοὺς θριάμβους.

Τότε, ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι Ἕλληνες, ψάλλατε τὰ ἐπινίκια.

Γ'

Ἀναγεννᾶται ἡ νεολαία τῆς Ἑλλάδος· τὸ πένθος τῆς εἱμαρμένης διαλύεται, καὶ διαυγὴς ὁ ἐθνικὸς τοῦ μέλλοντος ὁρίζων ἀναλάμπει.

Ἑλληνὶς νεολαία! Δὲν εἶναι δυνατὸν ἢ νὰ θριαμβεύσῃς!...

Η.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΔΗΜΑΡΧΩΝ

Διατί δημοσιεύομεν τὰς εἰκόνας τῶν νέων δημάρχων; ποῖος ὁ σκοπὸς τῆς ἐκθέσεως ἐν τῇ Φύσει τῶν βιογραφιῶν αὐτῶν; καὶ διατί ὑποδαυλίζομεν τὴν φιλοτιμίαν των, προτρέποντες αὐτοὺς εἰς τὸ καλόν, εἰς τὴν πρόοδον, καὶ διεγείρομεν ἅμα τὴν προσοχὴν τοῦ κοινοῦ ἐπ' αὐτῶν;

Τὰς ἐρωτήσεις ταύτας δικαίως ἀπευθύνουσιν αὐτοῖς καὶ πρὸς ἡμᾶς, ἔνιοι τῶν ἡμετέρων συνδρομητῶν καὶ φίλων. Εἶναι ἄραγε καὶ τοῦτο ἀπαραίτητον; συμπεριλαμβάνεται ἐν τῷ προγράμματι τῶν δημοσιευμάτων τῆς Φύσεως; Συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν τῆς προόδου ἀνακαλύψεων καὶ ἐφευρέσεων τοιούτων, ἡ παρεξέκλινε τοῦ σκοποῦ της; Καὶ ἀμφιβάλλουσι, καὶ ἀποροῦσι, καὶ δυσανασχετοῦσιν ἴσως.

Πάταξον μέν, ἄκουσον δέ.

Ἐξηγούμεθα.

Πρὶν ἢ τὸ ἄστρον τῆς ἡμέρας ἀναφανῇ, προηγοῦνται αὐτοῦ αἱ ἀκτῖνες. Πρὶν ἢ ἡ βροχὴ καταπέσῃ, προηγοῦνται τὰ νέφη καὶ τὸ σκότος.

Πρὶν εἴδομεν λοιπὸν τὰ ἔργα τῶν νέων δημάρχων μας, ἔχομεν ἀνάγκην νὰ εἴδωμεν τὰς φυσιογνωμίας αὐτῶν καὶ βιογραφίας, καὶ σχηματίσωμεν ποιάν τινα ἰδέαν περὶ τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς μελλούσης δράσεως αὐτῶν, καὶ εἶτα ἀντιπαραβάλλοντες αὐτὴν πρὸς τὰ ἔργα των ἀναλογισθῶμεν ἂν ἠπατήθημεν ἢ οὐ εἰς τὸν σχηματισμὸν τῆς περὶ αὐτῶν πεποιθήσεώς μας. Ποσάκις δὲν παρετηρήσαμεν μετὰ προσοχῆς τὸν ὁρίζοντα, πρὶν ἢ ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος, διὰ νὰ συλλάβωμεν ἰδέαν περὶ τῆς μελλούσης καλοκαιρίας ἢ κακοκαιρίας; καὶ ποσάκις δὲν ἐξητάσαμεν τὴν κατάστασιν τῶν νεφῶν, ἤτοι τὴν πορείαν καὶ πυκνότητα αὐτῶν, διὰ νὰ προϋπολογίσωμεν τὸ ποιὸν καὶ τὸ μέγεθος τῆς ἐπελευσομένης ἢ οὐ καταιγίδος;

Ἀκριβῶς τοῦτο συμβαίνει καὶ ἐνταῦθα, καὶ φρονοῦμεν, ὅτι πάνυ ἐπιτυχῶς δυνάμεθα νὰ δεχθῶμεν τὴν ἀντιπαραβολὴν ταύτην, καὶ ἔχομεν ἀνάγκην νὰ τὴν ἀσπασθῶμεν, διότι πάντες ἐνδιαφερόμεθα, μικροί τε καὶ μεγάλοι, περὶ τῶν ἔργων τῶν νέων δημάρχων μας, ἅτινα ἀποτελοῦσι καὶ αὐτὰ τὴν πρόοδον τοῦ τόπου, ἤτοι τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἐμπορίου, τῆς βιομηχανίας, τῶν τεχνῶν καὶ τῶν ἐπιστημῶν. Κυβέρνησις, δήμαρχοι καὶ ἰδιῶται, εἰσὶν οἱ τρεῖς μοχλοί, οἱ τρεῖς παράγοντες τῆς ἀναπτύξεως ἑνὸς τόπου. Δὲν ἀρκεῖ ὁ εἷς μόνον τούτων ἢ καὶ οἱ δύο, πρέπει πάντες νὰ συμβαδίζωσι, πάντες ἐν φιλοτιμίᾳ νὰ καταγίνωνται εἰς τὴν πρόοδον τῆς χώρας. Δυστυχῶς δὲ μέχρι τοῦδε παρετηρήθη στασιμότης, ἵνα μὴ εἴπωμεν ὀπισθοδρομικὴ τάσις ἀπὸ μέρους ἐνίων δημάρχων εἰς τὴν πρόοδον τοῦ τόπου. Καὶ ἴσα ἴσα διὰ τοῦτο ἡ Φύσις, κατὰ καθῆκον ἐπιβαλλόμενον αὐτῇ θὰ καταβάλῃ πᾶσαν προσπάθειαν καὶ ἐφ' ὅσον δύναται, νὰ ἀναζωπυρήσῃ τὸν ζῆλον αὐτῶν ὑπὲρ τῆς ἐπιτεύξεως ἔργων, τὰ ὁποῖα καὶ τὴν πατρίδα ἡμῶν ἀναδεικνύουσι προοδευτικήν, καὶ ἀνάγκην αὐτῶν μεγίστην ἔχει ὁ τόπος.

Ἐκ τοιούτου πνεύματος λοιπὸν ἐμφορούμενοι, πεπείσμεθα, ὅτι δικαιούμεθα νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν τῶν νέων δημάρχων μας, καὶ διότι εἴμεθα διατεθειμένοι, νὰ δημοσιεύσωμεν ἐν ἐκτάσει καὶ δι' εἰκόνων τὰ ἔργα των ἐκεῖνα, ἅτινα θέλουσιν ἀναδείξει αὐτοὺς ἀξίους τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν συμπολιτῶν των.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Ὑπάρχουσι στιγμαὶ φωτειναὶ ἐν τῷ βίῳ τοῦ ἀνθρώπου, καθ' ἃς οὗτος κατανοεῖ καὶ ἀνομολογεῖ τὴν σμικρότητα αὐτοῦ· ἀλλ' ὑπάρχουσιν ὅμως ἡμέραι καὶ ἔτη ὁλόκληρα, καθ' ἃ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἤθελε παραδεχθῆ τοῦτο. Πλάνη ἀληθῶς διαρκὴς ὁ ἐπίγειος βίος!

×

Ἡ γυνὴ εἶναι ὡς ἡ σκιά. Τὴν ἀκολουθεῖς; σὲ ἀποφεύγει. Τὴν ἀποφεύγεις; σὲ ἀκολουθεῖ.

×

Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος ἦτο, ὡς συνήθως τὸν θεωροῦμεν, πλήρης ἀδυναμιῶν, ἀποπλανήσεων, οἰκτροτήτων, δυστυχιῶν, ἀσταθειῶν, τότε ἡ ἀνθρωπότης ἢ θὰ ἦτο παράλογον προϊὸν τυφλῆς τύχης ἢ τὸ ἔργον τοῦ Δημιουργοῦ ἀπέτυχε τοῦ σκοποῦ του.

Δίκ.

Ο ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΟΣ ΑΣΤΗΡ

Ἡ

Η ΓΗ ΤΩΝ ΑΔΑΜΑΝΤΩΝ

(Μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ. — Μετάφρασις Δ. Ι. Κ.)

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμ. φύλλον)

Ἡ ὁδοιπορία ὑπῆρξε μακροτάτη. Δύο ὡρῶν δρόμος ἦτο τὸ ὀλιγώτερον. Ἀποβλέποντες ὁ Φαραμόνδος Βαρτὲς καὶ ὁ Κυπριανὸς εἰς τὴν φύσιν τῶν δονήσεων, ἃς ὑφίστατο τὸ φορεῖον. ἐπίστευσαν ἀμέσως ὅτι διήρχοντο ὀρεινήν τινα ἐπαρχίαν.

Εἶτα μεγάλη ἀνέμου δροσερότης καὶ ἡ βοῶσα ἠχὼ τῶν ποδῶν τῆς συνοδίας, μεταδιδομένη διὰ τῶν ἐγγύτατα ἀλλήλων τειχῶν, ὑπεδείκνυον, ὅτι εἶχον εἰσδύσει εἰς ὑπογειόν τι. Τέλος, αἱ ριπαὶ τοῦ ρητινώδους καπνοῦ, οὕτινος ἡ ὀσμὴ ἔφθανε μέχρι τοῦ προσώπου των, ἔτεινον ἵνα ἐννοήσωσιν οἱ δύο φίλοι, ὅτι ἤναψαν τοὺς πυρσούς, ἵνα φωτίζωσι τὴν συνοδίαν.

Ἡ πορεία διήρκεσεν ἓν τέταρτον τῆς ὥρας ἀκόμη. Μεθ' ὃ τὸ φορεῖον ἐναπετέθη ἐπὶ τῆς γῆς. Ὁ Τονάγια ἔνευσε νὰ καταβιβάσωσι τοὺς ξένους του καὶ διέταξεν, ὅπως οἱ ἐπίδεσμοι ἀφαιρεθῶσιν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν των.

Ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν τοῦ θάμβους ἐκείνου, ὅπερ προῆλθεν ἐκ τῆς αἰφνιδίας εἰς τὸ φῶς μεταπτώσεως, μετὰ μακρὸν διάλειμμα, τῶν ὀπτικῶν ἐνεργειῶν, ὁ Φαραμόνδος Βαρτὲς καὶ ὁ Κυπριανὸς ἐπίστευσαν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἑαυτοὺς θύματα εἴδους τινὸς ἐκστατικῆς ἀλλοφροσύνης· τόσον τὸ θέαμα, ὅπερ παρουσιάσθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των ἦτο μεγαλοπρεπὲς ἅμα καὶ ἀπροσδόκητον. Ἀμφότεροι εὑρίσκοντο εἰς τὸ κέντρον ἀπεράντου σπηλαίου. Τὸ ἔδαφος ἦτο κεκαλυμμένον ἐξ ἄμμου λεπτῆς, λαμπυριζούσης ὅλης ἐκ χρυσοῦ. Ὁ θόλος αὐτοῦ ὑψηλός, ὅσον καθεδρικοῦ γοτθικοῦ ναοῦ, ἐχάνετο εἰς τὰ ἄμετρα βάθη τοῦ βλέμματος. Τὰ πλευρὰ τῆς φυσικῆς ταύτης οἰκοδομῆς ἦσαν ἐστρωμμένα ἐκ σταλακτιτῶν ποικιλίας σχηματισμῶν καὶ μεγαλοπρεπείας πρωτοφανοῦς, ἐφ' ὧν ἡ ἀνταύγεια τῶν πυρσῶν ἔρριπτε χρώματα Ἴριδος, ἀναμεμιγμένα μετὰ τῆς ἀναλαμπῆς τῆς καμίνου, μετὰ τῶν ἀκτινοβολιῶν τοῦ βορείου σέλαος. Τὰ πλέον ἀκτινοβόλα χρώματα, οἱ πλέον παράδοξοι σχηματισμοί, τὰ μᾶλλον ἀπροσδόκητα μεγέθη ἐχαρακτήριζον τὰ ἀναριθμητα ταῦτα κρυσταλλώματα. Δὲν ἦσαν ταῦτα, ὡς εἰς τὰ πλεῖστα τῶν σπηλαίων, ἁπλαῖ διακοσμήσεις πυριτοειδοῦς λίθου δακρυδοειδεῖς· παρήγοντο ὁμοιομόρφως μετὰ μονοτονίας. Ἐνταῦθα ἡ φύσις ἀφίνουσα ἐλεύθερον τὸ στάδιον εἰς τὴν φαντασίαν, ἐφαίνετο ἐξαντλήσασα πάντας τοὺς συνδυασμοὺς τῶν χρωμάτων καὶ ἔργων, εἰς ἃ προσετίθετο τόσον θαυμασίως ἡ ὑάλωσις τοῦ ὀρυκτοῦ ἐκείνου πλούτου.

Βράχοι ἐξ ἀμεθύστου, τείχη ἐκ σαρδόνυχος λίθου, σωροὶ πλεόντων πάγων ἐκ ρουβινίων, βαθέων καὶ εἰσβαλλόντων ὡς δάση ἐξ ἐλατῶν, ὑδρονιφάδες, καθρέπται ἐξ ὀπαλίου, ἄκρα φλεβῶν ὀρυκτοῦ ἐκ γύψου ἐρυθροῦ καὶ κυανοῦ ἐν φλεψὶ χρυσοῦ, πᾶν ὅ,τι τὸ βασίλειον τῶν κρυστάλλων δύναται νὰ προσφέρῃ πλέον ἐκλεκτόν, σπάνιον, διαυγές, ἐξαίσιον εἶχε χρησιμεύσει ὡς ὑλικὸν εἰς τὴν ἐκπληκτικὴν ἐκείνην ἀρχιτεκτονικήν. Ἐπὶ μᾶλλον, ὅλοι οἱ τυποι καὶ αὐτοὶ ἔτι οἱ τοῦ φυτικοῦ βασιλείου ἐφαίνοντο συνειεσενεγκόντες οἱονεὶ ἔρανον ἐν τῇ ἐργασίᾳ ἐκείνῃ, τῇ ὑπερτέρᾳ ἀνθρωπίνης συλλήψεως. Τάπητες ἐξ ὀρυκτῶν ἀφρῶν, τόσον ἁπαλοί, ὡς ἡ λειοτερα χλόη, κρυσταλλώδεις δενδροτυπίαι, κατάφορτοι ἐξ ἀνθέων καὶ καρπῶν ἐκ πολυτίμων λίθων, ἀνεκάλουν μαγικοὺς κήπους μὲ τὴν ἀφέλειαν ἐκείνην τῆς ἰαπωνικῆς χρωματοτυπίας. Ἀπωτέρω λίμνη τεχνητή, σχηματισθεῖσα ἐξ ἀδάμαντος εἴκοσι μέτρων μήκους, ἐσφηνωμένη ἐπὶ τῆς ἄμμου, ἐφαίνετο ὡς τις παλαίστρα παγοδρομικῶν διασκεδάσεων. Ἀέρινα ἀνάκτορα ἐκ χαλκηδονίου λίθου, περίπτερα καὶ κωδωνίσκοι ἐκ βηρύλλου ἢ τοπαζίου, ἐπισεσωρευμένα κλιμακηδὸν μέχρι τοῦ σημείου, ἔνθα ὁ ὀφθαλμός, καταπεπονημένος ἐκ τῆς τόσης λαμπρότητος, ἠδυνάτει νὰ τὰ παρακολουθήσῃ. Τέλος, ἡ ἀποσύνθεσις τῶν φωτεινῶν ἀκτίνων διὰ μέσου τῶν χιλιάδων ἐκείνων πρισμάτων, οἱ πυρσοὶ ἐκ τεχνητῶν σπινθήρων, οἵτινες πάντοθεν ἔλαμπτον κατὰ δέσμας, ἀπετέλουν τὴν πλέον ἐκπληκτικὴν συμφωνίαν φωτὸς καὶ χρώματος, ἐξ ἧς τὸ ἀνθρώπινον βλέμμα ἠδύνατο νὰ θαμβωθῇ.

Ὁ Κυπριανὸς Μερὲ δὲν ἀμφέβαλλε πλέον ἤδη. Εἶχε μεταφερθῆ εἴς τινα τῶν μυστηριωδῶν ἐκείνων δεξαμενῶν, ὧν πρὸ μακροῦ χρόνου ἐτεκμαίρετο ἡ ὕπαρξις καὶ εἰς τὸ βάθος τῶν ὁποίων ἡ φύσις φειδωλὴ ἠδυνήθη νὰ ἀποθησαυρίσῃ καὶ κρυσταλλώσῃ σωρηδὸν τοὺς πολυτίμους καὶ ἐκλεκτοὺς ἐκείνους λίθους, οἵτινες δὲν παραχωροῦνται εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐν ταῖς εὐνοϊκωτέραις θέσεσιν, ἢ δι' ἐγκαταλελειμμένων συντριμμάτων καὶ ἀποσπασμάτων.

Μία στιγμή, πειραθεῖσα νὰ θέσῃ ὑπὸ ἀμφιβολίαν τὴν πραγματικότητα παντὸς ὑποκειμένου εἰς τὰς ὄψεις αὐτοῦ, τῷ ἤρκεσε, διερχομένῳ ἐγγὺς ὑπερμεγέθους ἑδράνου ἐκ κρυστάλλου, ἵνα τὸ τύψῃ διὰ τοῦ δακτυλίου ὃν ἔφερεν ἐν τῷ δακτύλῳ, ὅπως βεβκιωθῇ ἂν ἀνθίστατο εἰς τὴν ράβδωσιν. Συνέκειτο λοιπὸν οὕτως ἐξ ἀδάμαντος, ρουβινίου, σαπφείρου ὥστε περιέκλειε τὴν ἀπέραντον ἐκείνην κρύπτην καὶ κατ' ὄγκους τόσον φοβερούς, ὥστε ἡ ἀξία των, ἀναλόγως τῆς τιμῆς ἣν οἱ ἄνθρωποι διδουσιν εἰς τὰς ὀρυκτὰς οὐσίας, ἔδει νὰ διαφεύγῃ πάντα ὑπολογισμόν! Μόνοι οἱ ἀστρονομικοὶ ἀριθμοὶ θὰ ἠδύναντο νὰ δώσωσιν προσέγγισίν τινα, δυσχερῶς δυναμένην ἄλλως τε νὰ ἐκτιμηθῇ. Ὄντως, ὑπῆρχον ταῦτα ἐκεῖ κεκρυμμένα ὑπὸ τὴν γῆν, ἀγνοούμενα καὶ ἄκαρπα, τριλλιονίων καὶ τετραλλιονίων χιλιεκατομμυρίων ἀξίας.

Ὁ Τονάγια ἀμφέβαλλε περὶ τοῦ θαυμασίου πλούτου ὃν εἶχεν οὕτως εἰς τὴν διάθεσίν του; Εἶναι τοῦτο τόσον προβληματικόν, διότι ὁ Φαραμόνδος Βαρτές, ὀλίγον δυσμενῶς εἰς τὰ ὑλικὰ ἐκεῖνα δὲν ἐφαίνετο αὐτὸς ὁ ἴδιος ὑποπτευόμενος ἐπὶ μίαν στιγμὴν ὅτι οἱ θαυμάσιοι ἐκεῖνοι κρύσταλλοι ἦσαν λίθοι γνήσιοι. Ἀναμφιβόλως, ὁ Μαῦρος βασιλεὺς ἐπίστευεν ἑαυτὸν ἁπλῶς ὡς κύριον καὶ φύλακα σπηλαίου κατ' ἐξοχὴν περιέργου, οὐτινος χρησμός τις ἢ ἑτέρα τις δεισιδαιμονία κατὰ παράδοσιν τὸν ἐκώλυε νὰ ἐκφέρῃ τὸ μυστικόν. Ὅ,τι ἐδείχθη ὑποστηρίζον τὴν γνώμην ταύτην, ἦτο ἡ παρατήρησις, ἣν πάραυτα ἐποίησεν ὁ Κυπριανὸς περὶ τοῦ μεγάλου ἀοιθμοῦ ἀνθρωπίνων ὀστῶν, ἑστοιβασμένων κατὰ θέσεις εἴς τινας γωνίας τοῦ ἄντρου. Ἦτο τοῦτο λοιπὸν ὁ τόπος τοῦ ἐνταφιασμοῦ τῆς φυλῆς ἢ μᾶλλον — ὑπόθεσις φρικωδεστέρα καὶ πλείων ἀληθὴς — εἶχε χρησιμεύσῃ, ἐχρησιμευεν ἔτι, πρὸς πανήγυριν δεινῶν τινων μυστηρίων καθ' ἃ ἐχύνετο αἷμα ἀνθρώπινον, ἴσως ἐκ καννιβαλικοῦ συμφέροντος;

Ἡ τελευταία αὕτη γνώμη, ἦτο ἐκείνη πρὸς ἣν ἔκλινεν ὁ Φαραμόνδος Βαρτές, καὶ τὴν ἐξέφερε χαμηλοφώνως πρὸς τὸν φίλον του.

«Ὁ Τανάγια μ' ἐβεβαίωσεν ἐν τούτοις ὅτι πρὸ τῆς ἀναγορεύσεώς του, οὐδέποτε τοιαύτη τις τελετὴ συνέβη! προσέθηκε. Ἀλλά, τὸ ὁμολογῶ, τὸ θέαμα τῶν ὀστῶν τούτων κλονίζει φοβερὰ τὴν ἐμπιστοσύνην μου!»

Ἐδείκνυε πρὸς τοῦτο ὑπερμεγέθη στοιβάδα, ἥτις ἐφαίνετο ἀρτίως σχηματισθεῖσα, καὶ ἐφ' ἧς ἔβλεπέ τις προφανεῖς ἐνδείξεις κνίσσης. Ἡ ἐντύπωσις αὕτη δὲν ἠδύνατο νὰ εἶνε ἢ ὁλοσχερῶς ἐπιβεβαιωμένη, στιγμάς τινας βραδύτερον. Ὁ βασιλεὺς καὶ οἱ δύο ξένοι του ἔφθασαν εἰς τὸ βάθος τοῦ σπηλαίου, πρὸ τῆς ὁδοῦ τοῦ βυθοῦ, οἱονεὶ παραπλεύρου τινος παρεκκλησίου ἐξ ἐκείνων, ἅτινα εἰσὶν ᾠκοδομημένα ἐπὶ τῶν κάτω χαμηλῶν πλευρῶν τῶν μεγαλοπρεπῶν ἐκκλησιῶν. Ὄπισθεν δρυφάκτου ἐκ ξύλου καὶ σιδήρου σχηματίζοντος τὴν εἴσοδον, εἰς δεσμώτης ἦτο ἐγκεκλεισμένος ἐν ξυλίνῳ κλωβῷ ἀκριβῶς ἀρκετὰ εὐρεῖ, ὥστε νὰ τῷ ἐπιτρέπῃ νὰ μένῃ ἐκεῖ συνεσπειρωμένος, προωρισμένος — ὅπερ ἦτο προφανέστατον — νὰ παχυνθῇ διὰ προσεχοῦς τινος γεύματος.

Ἦτο ὁ Ματακίτ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΛΑΙΟΝ ΦΑΛΗΡΟΝ

ΤΡΟΧΙΟΔΡΟΜΙΚΟΝ ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ

«Ὅλοι τὴν ἐποχὴν ταύτην κάμνουν ταξείδια· ἀτμοπλοϊκά, σιδηροδρομικά, ἀεροβατικά, ποδηλατιστικά, ἐσκεπτόμην προχθές. Ἂς κάμω καὶ ἐγὼ ἓν μέχρι Παλαιοῦ Φαλήρου...»

Ἀλλὰ διατί γελᾷς, θελκτική μου ἀναγνώστρια; Τόσον παράξενον σοὶ φαίνεται νὰ γράφω «ταξείδιον» προκειμένου περὶ τοῦ Παλαιοῦ Φαλήρου; Ὤ! ἔχεις δίκαιον· συγγνώμην! Ἐλησμόνησα νὰ προσθέσω, ἀτμοτροχιοδρομικόν. Πρόσεξε μόνον ἐκεῖνο τὸ *ἀτμὸ* μὴ σὲ ἀποπλανήσῃ.

Honni soit qui mal y pense...

Ἡ ὥρα θὰ ἦτο πέντε, ἂν μὴ ἔπασχε δεκαπεντάλεπτον ἔλλειμμα. Ὁ ἥλιος δὲν ἀπέμαθε τὰς θερινὰς τυραννικάς του ἕξεις. καὶ ἐξαποστέλλει ἀμείλικτος δέσμας ἐνοχλητικῶν, ἐκνευριζουσῶν ἀκτίνων. Ἂς εἶναι· ὑποφέρωμεν ὀλίγον, ἵνα δαψιλεστέραν ἀναμείνομεν κατόπιν τὴν ἱκανοποίησιν.

Φθάνω εἰς τὸν σταθμόν! Ἀλλὰ καὶ δευτέραν συγγνώμην ζητῶ. Βλέπω ὅτι ἀκουσίως ἢ μᾶλλον ἐκ γλωσσικῆς συνηθείας περιπίπτω εἰς μεγάλας ἀνακριβείας, ὡσεὶ ἀκριβῶς ὡμίλουν περὶ Ἑλληνικοῦ προϋπολογισμοῦ. Σταθμοῦ οὐδὲ σκιὰ ὑπάρχει. Μόνον αἱ αἰωνίως φθινοπωριναὶ καὶ πολυπαθεῖς *πιπεριὲς* τῆς λεωφόρου παρέχουσιν ἀμφίβολον σκιάν, ἀντὶ πάσης ἄλλης οἰκοδομῆς ἢ σκιάδος ἀπαραιτήτου κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας. Τὸν κατ' εὐφημισμὸν σταθμὸν ἀποτελοῦσιν εἷς ὑπάλληλος, ἓν τετράπουν... ξύλον καὶ τίποτε περισσότερον.

Αὐτὰ διὰ τοὺς μὴ εὐτυχήσαντας νὰ κατέλθωσιν εἰς Φάληρον διὰ τοῦ κυρίου ἀτμοτροχιοδρόμου.

Ἀγοράζω τὸ εἰσιτήριόν μου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου, ὁσάκις δὲν ἠλεκτρίζεται τὸ βλέμμά μου ἀπὸ τὸν γαργαλιστικὸν θόρυβον παρελαυνούσης Ἀττικῆς σιλφίδος, πλανῶ τὸ ὄμμα per passar tempo. Καὶ τὸ πλέον ἐπιπόλαιον βλέμμα τῆς ἀστατοτέρας γυναικὸς — καὶ ποία δὲν εἶναι φεῦ! ἀσταθής! — εὐχερῶς θὰ ἁλιεύσῃ ὀρθογραφικοὺς μαργαρίτας. Ὡς μανθάνω δέ, εἰς ὅλα τὰ εἰσιτήρια καὶ φυλλάδια δεκαημερίας τῆς Ἑταιρείας ἡ αὐτὴ τάσις πρὸς διάπραξιν γραμματικῶν πραξικοπημάτων παρατηρεῖται. Ἰδοὺ μερικὰ παραδείγματα, δυνάμενα νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς θέμα ἢ ὀρθογραφικὸν γύμνασμα εἰς τὰ νεώτερα μέλη τῆς οἰκογενείας σας: «*Θέσις ὁλοκλήρς ... ἔχει ἰσχὺν ἀντιμίμου... τὴν λῆγιν λουτροῦ... δέον ν' ἀποσπᾶται καὶ ἀντικαθίσταται...* (σύνταξις τροχιοδρομική). *Λαυτρά... Τὸ παρὸν κάλλημα... δίδει δικαίωμα ἐπιβάσεως ἐφ' ἁπαοῦν τῶν ἁμαξοστοιχῶν τῆς* — φρικτὸν εἰπεῖν — *Ἑταίρας*! καὶ ἄλλα, ὧν... οὐκ ἔστιν ἀριθμός. Κατόπιν τούτων, συνιστῶμεν τῇ Ἑταιρείᾳ φιλικῶς τὴν ταχεῖαν πρόσληψιν τοῦ κ. Ἰορδανίδου, ὡς διορθωτοῦ τῶν εἰσιτηρίων της.

Ἀλλ' ἂς ἀφήσωμεν τὰ γραμματικά, μολονότι εἰσὶ καλὸν ἀντίδοτον κατὰ τῆς πυρώδους θερμότητος, ἐν ᾗ ἐξαντλούμεθα.

Τὸ τραῖνον, ἢ ὁ εἱρμὸς (ὅρα μέγα Ὡρολόγιον ἐκκλησιῶν) ἢ ὁ συρμὸς (ὅρα τὰ Saison) ἢ ὅπως ἄλλως θέλετε, διότι ἐν τῇ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ ὅλοι εἰς νομοθέτας προχειρίζονται, δὲν ἐφάνη. Τοῦτο οὐδόλως μὲ ἐνοχλεῖ. Περιστοιχίζομαι ἀπὸ τόσους γυναικείους πειρασμούς, ὥστε δύναμαι νὰ διασκεδάζω κάλλιστα περιεργαζόμενος τοὺς ποικιλομόρφους ὁμίλους τῶν γυναικοπαίδων.

Τὸ βλέμμά μου βοηθούμενον ὑπὸ τῶν διόπτρων... Ἀλλὰ πρὸς τί αὐτὴ ἡ αἰφνιδία ταραχή; Ὅλοι κινοῦνται· συγκίνησις ὑπερτάτη. Παρατεταμένον, σεσυρμένον, κλαυθμηρόν, ἀλλ' ὅλως ἀνερμήνευτον κακάρισμα τῆς μηχανῆς, ἀληθὴς *καραμούζα* ἀκούεται ἐκ τῆς καμπῆς τῆς λεωφόρου Ἀμαλίας. Μετ' ὀλίγον βλέπω ἐν κανονικωτάτῃ εὐθείᾳ παρατεταγμένους τοὺς ὁμίλους τῶν ἐπιβατῶν παρὰ τὰς σιδηροδρομικὰς γραμμάς. Ἡ τετράγωνος μηχανὴ ἀνέρπει... γυναικεῖοι ἀγκῶνες μὲ ὠθοῦν ἀρειμανίως... Ἀναμένω τὴν διέλευσιν τῆς ἁμαξοστοιχίας. Ὁρμαγδὸς φωνῶν μὲ προτρέπει νὰ ἐπιχειρήσω κἀγὼ ἀπόπειραν ἀναβάσεως, ἄνευ ἐννοεῖται *ρίξεως χαμαί*, ὡς θὰ ἔλεγεν ἐνωματάρχης β' τάξεως ἐν τῇ ἀναφορᾷ του. Τὸ κατόρθωμα δὲν ἦτο μικρόν. Ἀπῄτει αὐστηρότητα βλέμματος, ὠκύτητα καὶ ἀκροβατικὴν εὐστροφίαν ποδῶν, δύναμιν μυώνων, ἰταμότητα χωροφύλακος, ἀντοχὴν εἰς τὰς συρράξεις, λήθην πάσης ἐθιμοτυπίας, ἀποκήρυξιν πάντων τῶν κανόνων τῆς Politesse τοῦ Max Müller. Ἀκολουθῶ πιστῶς τὴν ἀνωτέρω συνταγὴν καὶ τὸ κατορθόνω.

Καθ' ὅλην ταύτην τὴν ἐκ τοῦ συστάδην μάχην πρὸς τρυφερούς τε καὶ ἀγροίκους συναγωνιστάς, ἔκπακτος ἐκτυλίσσεται φαντασστικοϊλαροτραγικοκωμικὴ — ἀναπνεύσατε — σκηνή, πάντως καλλιτέρα ἐξ ἐκείνων αἵτινες τόσον ἀσπλάγχνως στραγγαλίζονται ἐν πλήρει ἀκροατηρίῳ ἀπὸ τῆς Ἑλληνικῆς σκηνῆς. Ὅλοι ἔτρεχον, ἤσθμαινον, διηγκωνίζοντο, ἐκραύγαζον, ἤριζον, ἐβλασφήμουν, διεμαρτύροντο, προσεκάλουν, ἐλάκτιζον, ἐβόμβουν. Ἀδιννάων Μελισσάων...

Ἂν δὲν ἀπατῶμαι, τοιοῦτον περίπου θὰ ἦτο τὸ θέαμα κα πρὸ τρισχιλίων ἐτῶν εἰς τὸ στενὸν τῆς Σαλαμῖνος. Βλέπετε κοινὰ γεγόνότα εἰς μεγάλας ἀναμνήσεις μὲ μετάγουσι. Μοὶ ἐφάνη ὅτι Στέντορος φωνὴ ἀπὸ τόσων στομάτων — μὴ λησμονεῖτε ὅτι τὰ πλεῖστα ἦσαν γυναικεῖα — ἐπανελάμβανε νεοελληνικὸν παιᾶνα: *Ἴτε παῖδες, γυναῖκες νεωτέρων Ἑλλήνων, ἴτε. Ἀπέρχεσθε εἰς τροχιόδρομον, διασκελίζετε βαγόνια, καθίσματα, μετὰ τροφῶν, ὑπηρετριῶν, κοφίνων, νηπίων... νῦν ὑπὲρ λουτρῶν ἀγών!*

* *

Κάθημαι· ἀλλ' αἰσθάνομαι πολὺ ἀνώμαλον τὸ ἐπίπεδον τοῦ θρονίου. Διάβολε! Παρατηρῶ στρέφων καὶ τότε μόνον ἐννοῶ ὅτι ἐκάθισα ἐπί... γονάτων. Φρίττω σκεπτόμενος ὅτι θὰ εἶχα τὸ εὐτύχημα νὰ ὀπισθοδρομήσω 15 ἔτη καὶ νὰ θεωρηθῶ ὡς μειράκιον μαμμόθρεπτον, λικνιζόμενον μεταξὺ γονάτων καὶ μαστῶν. Ἀκριβῶς ὅμως ὅτε ἡτοιμαζόμην ν' ἀναβάλλω ἐπ' ἀόριστον τὸ «χάριν ἀναψυχῆς» ταξείδιον τοῦτο, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ ἠδύνατό τις πεποιθότως νὰ προσδοκῇ τὴν εἰς τὸ ἁγιολόγιον τῆς Ἀνατολ. Ὀρθοδ. Ἐκκλησίας κατάταξίν του ὡς ἀθλήσαντος ἐν καυστικωτάτῳ ἡλίῳ, κενοῦται αἴφνης ἡ πλησίον θέσις — μακάριος ὁ φυγών! — ὑποχωροῦσι τὰ γόνατα καί... τοποθετοῦμαι ὅπως δήποτε.

Ὅτε συνῆλθον, ἔκρινα καλὸν νὰ ψυχολογήσω ἐπὶ τῶν πέριξ μορφῶν καὶ νὰ ἀντιληφθῶ κατὰ πόσον μὲ ηὐνόησεν ἡ τύχη, παρασύρασά με εἰς τὴν δίνην τοῦ συνωστισμοῦ. Οἴμοι! Εὑρίσκομαι πρὸ περιέργου ὅσον καὶ ἀσφυκτικῆς εἱρκτῆς. Τὴν θέαν ἀποτελοῦσι τέσσαρες ἀνώμαλοι ράχεις γυναικεῖαι καὶ ἀνδρικαὶ καὶ μικροὶ πόδες ἄγνωστον πόθεν προερχόμενοι. Ἔνθεν κἀκεῖθεν νήπια κλαυθμηρίζοντα — μὴ δὲν εἶχον δίκαιον κατόπιν τοῦ θορύβου ἐκείνου! — καὶ παιδία ἀεικίνητα, εὐτραφῆς παραμάνα ἀνήκουσα ἀφεύκτως εἰς τὸ Τρικουπικὸν κόμμα, ἐὰν κρίνωμεν ἐκ τοῦ καταλαμβανομένου χώρου ὡς ἐκ τῆς θερμῆς συνηγορίας της ὑπὲρ τῆς εὐρείας περιφερείας, εἰς δὲ τὰ πλάγια ὡς βότρεις ἐξηρτημένοι δύο ἀηδεῖς σκελετώδεις λιμοκοντόροι, νῦν μόλις προφανῶς ἐμφανιζόμενοι εἰς τὸ στάδιον τῶν ἐρωτροπιῶν, ἀφοῦ ἀπέπτυσσαν ἤδη πάντα χαλινὸν τῆς ... γραμματικῆς. Δέχομαι ἐπισκέψεις ἥκιστα εὐγενεῖς τῶν ποδῶν βρέφους τινὸς καί... ὑπομένω. Συμπεράσματος δὲν ἔχομεν ἀνάγκην. Πῶς θ' ἀποδειχθῇ ὅτι ἐν Ἑλλάδι δαπανᾷ τις διὰ νά... στενοχωρῆται!

* *

— Κλαίει τὸ παιδί, κλαίει... Ἕνα *τζιερὶ* μιὰ πεντάλα... — Περιζήτητα καπνὰ Ἀγρινίου καὶ Τουρκίας. — Μάναις καὶ παραμάναις. — Τὸ «Ἄστυ» καὶ ἡ ἀσθένεια τοῦ Πατριάρχη. — Ἐλεῆστε τὸ σακάτη. — Κουλούρια καί.... τυρί. — Πάσα τέμπο... φυστίκια... πάει πάρολι!..

Ἰδοὺ ἡ συναυλία ἣν ὑποχρεοῦσθε νὰ ἀκούεται ἀκαταπαύστως. Παρέλασις δυναμένη νὰ ἐξαντλήσῃ τοῦ ἀδιαφορωτέρου τῶν ἀνθρώπωντὴν ὑπομονήν. Οἱ δὲ πωληταὶ ἕνας κι' ἕνας. Ὅλοι τύποι ἰδιόρρυθμοι, περίεργοι, ἄξιοι τῆς μολυβδίδος τοῦ κ. Θ. Ἀννίνου.

Ἐπὶ τέλους! Ἐλέῳ *καραμούζας* ἐκκινοῦμεν· Ἡ μηχανὴ οἰμώζει, τὰ βαγόνια στένουν κατάφορτα.

(Ἕπεται τὸ τέλος) Δέκ.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΚΟΝΤΟΓΟΥΡΗΣ

Δήμαρχος Πατρέων

Ὁ ἄρτι ἐκλεχθεὶς δήμαρχος Πατρέων κ. Ἀριστομένης Κοντογούρης εἶναι υἱὸς τοῦ Στυλιανοῦ Κοντογούρη, διακεκριμένου ἀνωτέρου δικαστικοῦ ὑπαλλήλου, καὶ ἐγγονὸς τοῦ Ἀνδρέου Κοντογούρη ἐκ Κεφαλληνίας καταγομένου, ὅστις τυγχάνων ἐν Πάτραις Γενικὸς Πρόξενος πολλῶν ξένων δυνάμεων, πολλὰς ὑπέστη θυσίας κατὰ τὸν ἱερὸν ἀγῶνα. Γεννηθεὶς ἐν Πάτραις τῇ 14 Νοεμβρίου 1841 καὶ περατώσας αὐτόθι τὰς προκαταρκτικὰς σπουδάς, ἐσπούδασε κατόπιν εἰς τὸ ἐνταῦθα Πανεπιστήμιον ἐπὶ τρία ἔτη, ὅτε τὸ 1861 ἡ Πρωσσικὴ Κυβέρνησις ἐκτιμῶσα τὰς πρὸς τὴν Πρωσσίαν πολυετεῖς ὑπηρεσίας τοῦ πάππου του διώρισεν αὐτὸν ὑπότροφόν της ἐν Βερολίνῳ. Αὐτόθι διαμείνας ὀλίγον ἠναγκάσθη διὰ λόγους ὑγείας νὰ παραιτήσῃ τὴν ὑποτροφίαν καὶ μεταβὰς εἰς Παρισίους ἐσπούδασεν ἐξ ἰδίων τὴν νομικὴν ἐπιστήμην μετ' ἄκρας ἐπιμελείας καὶ εὐδοκιμήσεως, ἐφελκύσας τοὺς ἐπαίνους καὶ τιμηθεὶς διὰ τῆς φιλίας τῶν ἐπιφανῶν σοφῶν καθηγητῶν του. Ἀναγορευθεὶς διδάκτωρ ἐπανέκαμψε τὸ 1867 καὶ μετὰ τόσης ἐπιτυχίας ὑπέστη τὰς πρακτικὰς ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐξετάσεις, ὥστε ἀμέσως διωρίσθη καὶ παρ' Ἐφέταις δικηγόρος. Ἐνωρὶς παραιτήσας τὸ δικηγορικὸν ἐπάγγελμα, ὅπερ μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας ἐξήσκει, ἐπεδόθη εἰς τὸ πολιτικὸν στάδιον καὶ ἐξελέγη τὸ πρῶτον βουλευτὴς Πατρῶν ἐν ἔτει 1873, εἶτα δὲ σχεδὸν εἰς πάσας τὰς ἀπὸ τοῦ 1879 καὶ ἐντεῦθεν ἐκλογάς. Ἐν τῇ Βουλῇ ἐτήρησε θέσιν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀνεξάρτητον, ὑπερμαχῶν ἰδεῶν καὶ ἀρχῶν φιλελευθέρων ἀσχέτως πρὸς πᾶσαν κομματικὴν συμπάθειαν. Ἐν τῷ κοινοβουλίῳ διαπρέπει καὶ ὡς νομομαθὴς καὶ ὡς ῥήτωρ εὔφραδής. Ἐφιλοπόνησε κατὰ καιροὺς διαφόρους ἀξιολόγους πραγματείας καὶ διατριβάς, κυρίως εἰς νομικὰ ζητήματα ἀναγομένας, ἀπολαύει δὲ πολλῆς ὑπολήψεως καὶ ἀγάπης ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ του. Τῷ 1885 διωρίσθη ὑπουργὸς τῆς δικαιοσύνης καὶ προσωρινῶς τῶν ἐκκλησιαστικῶν, ἤδη δὲ διετέλει βουλευτής, ὅτε ἐξελέγη καὶ δήμαρχος τοῦ τόπου, ὅστις τοσάκις περιέβαλεν αὐτὸν διὰ τῆς ἐμπιστοσύνης του.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

79. Αἴνιγμα

Καὶ ὀλίγον ἂν σκεφθῇς
θὰ 'μπορέσῃς νὰ μὲ βρῇς.
Εἶμαι ἄχρουν κ' ἀφανὲς
καὶ πληρῶ τὸ ἀχανὲς
ἐμπρός σου ἰδὲ κεῖμαι
καὶ ἐντός σου πάντα εἶμαι.
Ἂν λείψω δέ, εὐθὺς
δὲν θὰ δυνηθῇς νὰ ζῇς·
θὰ ἐκλείψῃς ἐκ τῆς γῆς
ὡς ἐν εἶδει ἀστρατῆς.
Ἂν δὲ τὴν κεφαλήν
ὡς οὐρὰν τυχὸν μοῦ θέσῃς,
θεὰν τότε θὰ μπορέσῃς
στοῦ Ὀλύμπου τὴν κορυφὴν
νὰ ἰδῇς... ἂν δὲν μὲ θέλῃς
ἄνευ κεφαλῆς νὰ εἶμαι
στὸ Ἀλφάβητον νὰ τρέξῃς
πρόσθες δὲ λαβών... Τί εἶμαι ;
Εἶμαι νῆσος τοῦ Αἰγαίου
εἰς τοὺς κυνηγοὺς δομένη
καὶ πρωτεύω τοῦ Βακχαίου·
δὲν μὲ ἔλυσες εἰσέτι;
Ὦ ! στρέψον πρὸς τὰ ἐμπρός,
θὰ μὲ εὕρῃς θετικῶς
μ' ἄλλον τράχηλον ἢ χαίτη Π.Κ.

80. Αἴνιγμα

Στερητικὸν τὸ πρῶτον μου, ἐπώδυνον τὸ ἄλλο,
ἑνούμενα ἀποτελοῦν ἀγάπην, ἂν δὲν σφάλλω.
Φόρος εἰμὶ τοῦ ἔρωτος, καὶ φόρος τοῦ θανάτου
κ' ἐπὶ παστάδος δίδωμι κ' ἐπὶ νεκροκραββάτου.

81. Ἐρωτήσεις ἐπιστημονικαί.

1. *Διατί ἡ γῆ κινεῖται;*
2. *Διατί ὁ ἠλεκτρισμὸς διατρέχει ἀποστάσεις;*
3. *Διατί ἡ θερμότης καίει;*
4. *Διατί ὁ μαγνήτης ἕλκει;*
5. *Διατί ὁ ἀτμὸς ἔχει δύναμιν;*

Ὁ πρῶτος λύτης τριῶν ἐκ τῶν ἀνωτέρω αἰνιγμάτων καὶ ἐρωτήσεων θὰ λάβῃ ἀνάλογον δῶρον.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΝ ΤΩ· 16ῳ ΦΥΛΛΩ· ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ

71. *Ἐρωτήσεις.* 1. **Τὸ Μενίδιον** = μὲν-ἴδιον. 2. **Τὴν χθεσινὴν ἡμέραν.** 3. **Ἡ Τελεσίλλα.** 4. **Δημιώνασσα.** 5. **Διότι διῆλθε πολλὰς νύκτας ἄϋπνος.** Ἔλυσαν τὴν 1ην ἐρώτησιν ὁ κ. Γ. Οἰκονόμου ἐκ Σύρου, ὁ κ. Θεόκριτος Α. Παππᾶς ἐκ Καρδίτζης, ὁ κ. Π Καράμπεης ἐκ Τυρνάβου, ὁ κ. Δέξιππος ἐκ Σκύρου, ὁ κ. Σ. Μακρῆς ἐκ Πειραιῶς, ὁ κ. Ν. Παντελάκης ἐκ Καρδίτζης, καὶ ὁ κ. Π. Γ. Ἀλεξανδρῆς ἐκ Καρδίτζης.

72. *Αἴνιγμα.* λα—μυῖα=**Δαμία.** Ἔλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Γ. Οἰκονόμου ἐκ Σύρου, ὁ κ. Θ. Α. Παππᾶς ἐκ Καρδίτζης, ὁ κ. Π. Καραμπέης ἐκ Τυρνάβου, ὁ κ. Δέξιππος ἐκ Σκύρου, ὁ κ. Σ. Μακρῆς ἐκ Πειραιῶς, ὁ κ. Παντελάκης ἐκ Καρδίτζης, ὁ κ. Π. Γ. Ἀλεξανδρῆς ἐκ Καρδίτζης.

73. *Σύνθεσις.* **Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν.** Ἔλυσαν αὐτὸ ὁ κ Γ. Οἰκονόμου ἐκ Σύρου, ὁ κ. Δέξιππος ἐκ Σκύρου, ὁ κ. Σ. Μακρῆς ἐκ Πειραιῶς.

Τρία ἐκ τῶν ἀνωτέρω αἰνιγμάτων ἔλυσαν ἐπιτυχῶς οἱ κ. Π. Οἰκονόμου ἐκ Σύρου, Δέξιππος ἐκ Σκύρου καὶ Σ. Μακρῆς ἐκ Πειραιῶς, ἑπομένως τὸ ὑποσχεθὲν δῶρον, θὰ λάβῃ ὁ πρῶτος λυτήρ, ἤτοι ὁ κ. Οἰκονόμου ἐκ Σύρου, ὅστις παρακαλεῖται νὰ δηλώσῃ ἡμῖν ἂν προτιμᾷ ἡμερολόγιον ἢ ἡμεροδείκτην τοῦ 1891 ἢ τοῦ 1892.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ,,

Ε. Σ. **Σούρπην.** Συνδρομήν σας ἐλάβομεν. Εὐχαριστοῦμεν. Ζητούμενα φύλλα καὶ ἀπόδειξις σᾶς ἀπεστάλησαν προχθές. — Π. Ι. Β. **Σῦρον.** Δελτάριον ἐλήφθη. Ἀπόδειξις ἐστάλη αὐτόθι ὑποπρακτορείῳ. — Δ. Σ. **Ζάκυνθον.** Ἔχει καλῶς. Εὐχαριστοῦμεν. Συνδρομητὴς ἐνεγράφη καὶ φύλλα ἀπεστείλαμεν αὐτῷ. Γράφομεν ταχυδρομικῶς. — Π. Ι. Κ. **Καρδίτζαν.** Ἀγγελίας ἐπέμψαμεν ὑμῖν ἐκ νέου Δείγματα τζιτίων ὁμοίως. Ἀναμένομεν ἀποτέλεσμα ἐνεργειῶν σας.—Ν. Π. Κ. **Σῦρον** Δελτάριον ἐλήφθη καὶ ἀποροῦμεν δι' ἀπώλειαν ἀποδείξεως. Ἀποστέλλομεν ταχυδρομικῶς ἕτερον. — Μ. Μ. **Ρόδον.** Λύσεις ἐδράδυναν· Ἤδη ὅμως θὰ ἔχετε καιρόν, διότι θὰ δημοσιεύωνται κατὰ εἰκοσαήμερον. Αἰνίγματα δημοσιευθήσονται. Σᾶς ἐγράψαμεν καὶ ἀναμένομεν ἀπάντησιν. —Α. Μ. **Σῦρον.** Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν.—Κ. Α. **Ναύπακτον.** Ἐπιστολὴ μετὰ ἐπιταγῆς ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Γράφομεν. — Π. Κ. **Λάρισσαν.** Ἐπιστολὴ μετ' ἐπιταγῆς ἐλήφθη Εὐχαριστοῦμεν πολύ· Σᾶς γράφομεν.—Ἀ. Ρ. **Ἄρταν.** Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Ἀπηντήσαμεν ταχυδρομικῶς καὶ ἀπεστείλαμεν εἰκόνα. —Π. Λ. **Νάξον.** Συνδρομή σας ἐλήφθη. Ἔχοι καλῶς. Εὐχαριστοῦμεν.— Μ. Κ. **Σμύρνην.** Συνδρομητὴς ἐνεγράφη. Φύλλα ἀπεστάλησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Σᾶς γράφομεν ταχυδρομικῶς. — Δ. Κ. Μ. **Πάτρας.** Ἕως πότε θ' ἀναμένωμεν ; Στείλατε ὅ,τι ἔχετε. Ἀναμένομεν.